STJERNEN

137. ÅRGANG NUMMER 4 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE APRIL 1988

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

April 1988
137. årgang
Nummer 4

STJERNEN

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 per year. $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 79,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

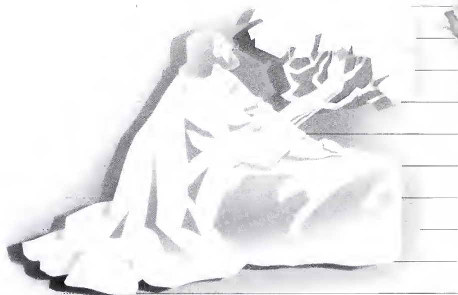
Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8804 DA

Indhold

Børnestjernen

På omslaget.
„Kristi himmelfart," malet af Harry Anderson. Se „Budskab fra Det Første Præsidentskab," i dette nummer af *STJERNEN*

経

モルモン経

堀内霞子

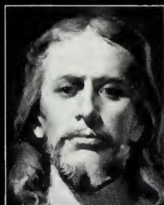

„HAN LEVER! VOR FORLØSER STOR"

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
ANDENRÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Foråret er kommet til byen – i Franklin, Idaho. Vi hører rødhalsens altid velkomne kvidren, og vi ser de første smukke påskeliljer. Vinterens triste brune græs er tilsyneladende blevet strålende lysegrønt fra den ene dag til den anden. Det varer ikke længe før jorden skal pløjes, sæden sås og livet begynder forfra i sit evige kredsløb. Et lille stykke borte fra byens larm, ved foden af bjerget, ligger byens kirkegård.

Det var her der en forårsdag blev gravet en ny grav – den var ikke særlig stor – og en lille kiste blev sænket ned i moder jord. Der stod tre linier på den smukke gravsten:

Michael Paul Shumway
Født: 24. oktober 1965
Død: 14. marts 1966

Lad mig præsentere jer for familien Shumway. De er mine naboer her i Salt Lake City. Mark og Wilma Shumway og alle deres børn hilser altid – enten med et venligt smil eller ved at vinke til os. De gør folk i nabolaget glade. De er gode mennesker.

Kan I forestille jer hvilken lykke der var i familien den 24. oktober, da lille Michael blev født? Faderen var stolt, drengens søskende var spændte, moderen var ydmyg, da familien bød denne kære, nye menneskespire velkommen. Han var frisk ankommet fra Guds eget hjem, for at vokse op på jorden. Nogle lykkelige måneder fulgte.

Så kom den skæbnesvangre nat i marts, da lille Michael blev kaldt tilbage til sit himmelske hjem og

livsånden forsvandt. Mark og Wilma var overvældet af sorg, da de mistede deres elskede søn. Men selv om deres sorg var yderst personlig, så var deres oplevelse, at miste en af deres kære, noget de havde fælles med hele menneskeheden, for hvem har ikke mistet en mor, en far, en søster, en bror, en søn eller datter?

Ethvert tænksomt menneske har stillet sig selv det spørgsmål, som ingen har stillet bedre end den gamle Job: Mon „manden dog døde for atter at leve"? (se Job 14:14). Selv om vi måske fortrænger sådanne tanker, så vil de altid vende tilbage. Døden rammer alle mennesker. Den kommer til den aldrende, når gangen bliver usikker. Kaldelsen er svær for dem, som næppe er nået midtvejs på deres livs rejse, og når den, som den ofte gør, sætter en stopper for små børns latter.

Selv om døden er uundgåelig, så forstår vi den bedst når vi lærer livet at kende – ja, det evige liv.

Livet på jorden markerer hverken begyndelsen eller enden på vor eksistens. Digteren William Wordsworth skrev:

„Vor fødsel er kun en søvn og en glemsel,
den sjæl, som løfter sig med os,
vort livs stjerne,
har sin oprindelse andetsteds
og kommer fra det fjerne;
ikke i det fuldstændig glemte,
og ikke i yderste nøgenhed,
men som voksende skyer af herlighed
kommer vi fra Gud, som er vort hjem"

(William Wordsworth: „*Ode on Intimations of Immortality,*" *Et stort og forunderligt værk*, s. 281).

Gud skabte jorden i sin visdom, som et sted hvor mennesket kunne bo. I 1 Mosebog kan vi læse at jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Derpå sagde Gud: „Der blive lys!" – og der blev lys. „Der blive en hvælving" – og dermed skabtes himlen. „Jorden lade fremspire grønne urter", og jorden frembragte græs og urter. Han skabte fugle, og satte dem i luften, han skabte fiskene i havet og dyrene på jorden (se 1 Mos. 1).

Derpå skabte Gud mennesket i sit eget billede, som mand og kvinde skabte han dem. Mennesket fik herredømme over alt levende. Jorden blev et prøvested, et sted hvor vi kan opnå den nødvendige erfaring.

„Se, mine hænder og fødder" – malet af Harry Anderson

Vi ler, vi græder, vi arbejder, vi leger, vi elsker, vi lever. Og derpå dør vi. Og døde ville vi være for evigt, havde det ikke været for et enkelt menneske og hans mission – Jesus fra Nazaret. Han blev født i en stald, svøbt og lagt i en krybbe, men hans fødsel var opfyldelsen af mange profeters inspirerede profetier. Han var oplært af Gud. Han blev livet, lyset og vejen. Mange fulgte ham. Børn tilbad og beundrede ham. De stolte afviste ham. Han talte i lignelser og underviste ved sit eksempel. Han levede et fuldkomment liv. Ved hans mission kom blinde til at se, døve til at høre og lamme til at gå. Selv døde blev levende igen.

Skønt kongernes Konge og herrernes Herre var kommet, blev han budt velkommen som en fjende eller bedrager. Derpå fulgte forhånelsen, som nogle kaldte rettergangen. Råb som: „Korsfæst ham! Korsfæst ham!" fyldte aftenluften (se Joh. 19:6). Derefter påbegyndtes vandringen til Golgata.

Han blev latterliggjort, hånet, spottet og naglet til et kors under tilråb: „Kristus Israels konge! – lad ham nu stige ned af korset, så vi kan se det og tro" (Mark. 15:32). „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse" (Matt. 27:42). „Er du Kristus? Frels dig selv" (Luk. 23:39). Han svarede: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23–34).

Han døde. Hans legeme blev af kærlige venner og slægtninge anbragt i en klippegrav.

Den første dag i ugen, meget tidligt om morgenen, kom Maria Magdalene og den anden Maria ud til graven. De så til deres forbavselse at Herrens legeme var borte. Lukas skrev, at der kom to mænd i strålende klædebon og stillede sig foran dem og sagde: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden . . ." (Luk. 24:1, 5–6). Jobs spørgsmål – Mon „manden dog døde for atter at leve"? (se Job 14:14) – var netop besvaret.

I den hellige skrift kan vi læse om de begivenheder der fandt sted efter Kristi himmelfart. Stefanus, som blev dømt og led en grufuld martyrdød, så op mod Himmelen og råbte: „Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd" (Ap.G. 7:56). Saulus, der var på vej til Damaskus, så i et syn den opstandne og ophøjede Kristus. Peter og Johannes vidnede også om den opstandne Kristus.

Kan man andet end blive inspireret af Paulus'

gribende vidnesbyrd til de hellige i Korint? Han erklærede:

„. . . Kristus døde for vore synder, efter skrifterne,
og han blev begravet; og . . . han er opstået på den tredje dag, efter skrifterne,
og . . . han blev set af Kefas, derefter af de tolv;
derefter blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, af hvilke de fleste endnu er i live . . .
derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene . . . (han) blev . . . set også af mig" (1 Kor. 15:3–8).

Gud, den evige Fader, talte til folkemængden i Amerika og sagde:

„Se min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

Og da de forstod, rettede de igen blikket op mod himlen, og se, de så et menneske stige ned fra himlen . . .

. . . han rakte hånden ud og talte til folket og sagde:
Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

. . . jeg er verdens lys og liv og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder . . .

Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder.

Og da alle var kommet frem og selv havde set det, råbte de alle som med een stemme og sagde:

Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham" (3 Nephi 11:7–11, 14, 16–17).

Denne kærlige Gud, som præsenterede sin korsfæstede og opstandne Søn, var ikke en Gud uden legeme, lemmer og lidenskaber – således som den menneskeskabte filosofi hævder. Han er derimod Gud vor Fader, og han har ører, så han kan høre vore bønner. Han har øjne, så han kan se vore gerninger. Han har en mund, så han kan tale til os. Han har et hjerte, så han kan føle barmhjertighed og kærlighed. Han er virkelig. Han lever. Vi er hans børn, skabt i hans billede. Vi ligner ham og han ligner os. Det er den Gud, der elskede verden så højt, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver kan få evigt liv.

Han giver jer – Wilma og Mark og alle andre som har mistet én af deres kære – mod til at sige: „. . . Herren gav, og Herren tog, Herrens navn være lovet" (Job 1:21). Må jeres hjerter brænde af kundskab om at dødens bånd er blevet brudt og alle i jeres familie en dag vil forenes – skønt I adskilles ved døden – og I sammen kan nyde det evige livs velsignelser.

Jeg vidner af hele mit hjerte og i min sjæls oprigtighed om, at Gud virkelig lever. Jesus er hans Søn, Faderens enbårne i kødet. Han er vor Forløser. Han er vor mellemmand til Faderen. Det var ham, der døde på korset og sonede for vore synder. Han blev førstegrøden i opstandelsen. Hvilken glæde føler vi ikke ved at høre denne linie: „Han lever! Vor Forløser stor"? (*Sange*, nr. 98). □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter der kunne fremhæves: Hvis I synes, kan I drøfte følgende under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Vi forstår bedst døden, når vi har lært om det evige liv.
2. Jesus Kristus er vor Forløser. Han døde på korset og sonede for vore synder.
3. Det er på grund af Jesu Kristi opstandelse at vi atter kan forenes med vore kære, som er døde.

Samtale

1. Hvilke beviser har vi på at Jesus Kristus opstod?
2. I påsken, som vi fejrer i denne måned, mindes vi Jesu Kristi korsfæstelse og opstandelse. Kan I nævne nogle måder, hvorpå vi kan „fejre" påsken? Samtalen kan f.eks. indeholde:

a. læsning af skriftens beretning om korsfæstelsen og opstandelsen.
b. besøg til vore kære afdødes gravsteder.
c. en særlig familieaften, hvor vi taler sammen og bærer vidnesbyrd.

MANDEN, DER MISTEDE NÆSTEN ALT

Aileen Knighton

Jeg mødte Frank, en rolig midaldrende mand, på et hospital i Salt Lake City, hvor jeg arbejdede som sygeplejerske. Han var indlagt til en undersøgelse, på grund af et dårligt blodomløb i sit venstre ben. Efter et par dage fik han det værre. Lægerne var enige om at Franks ben måtte amputeres nedenfor knæet – og de gennemførte operationen.

Dagene gik, og jeg lagde mærke til at der ikke kom nogen og besøgte Frank, når jeg var på arbejde. Der var heller ikke hverken telefonopringninger til ham eller breve fra venner eller familie.

Jeg blev nysgerrig efter at vide noget om denne mand, der virkede så ensom, og jeg så efter i hans journal. Han havde ingen privatadresse, han rejste rundt i landet, uden at have nogen fast adresse. Han havde nævnt en søster i Texas, som sin nærmeste slægtning. Ingen af de andre sygeplejersker vidste mere om Frank end jeg gjorde, og derfor gik jeg en dag ind for at se til ham.

Han lå som sædvanlig helt stille. Hans hår var uredt. Hans ansigt fortrak sig i smerter, når han forsøgte at finde en behagelig stilling at ligge i.

„Kan jeg hjælpe dig?" spurgte jeg.

„Ja, du kan lægge denne her pude ned under mig ben, lige der," sagde han og pegede på sit lår. „Jeg kan aldrig finde nogen god stilling at ligge i. Skal det virkelig gøre så ondt? Er tiden ikke inde til at jeg igen kan få en smertestillende indsprøjtning?"

„Desværre," sagde jeg. „Det er for tidligt endnu til mere smertestillende. Her, lad mig hælde noget vand op i glasset for dig." Jeg rakte ud efter vandkanden, og fyldte hans glas op. „Er du her fra området?" spurgte jeg.

„Nej. Da jeg var færdig med mit sidste job i Nevada, kom jeg gennem Salt Lake City, for at finde arbejde. Jeg var på vej til Montana."

„Åh, har du familie der?"

„Nej. Jeg har ingen familie." Det var som om ordene rungede i stuen. „Jeg har mistet min familie."

Han kiggede atter på mig, mens smerterne fik ham til at holde fast i det der var tilbage af hans ben.

Jeg lagde en hånd på hans skulder og stillede mig ved siden af ham, indtil det så ud til at smerterne havde fortaget sig lidt.

„Vi kom ud for en bilulykke," forklarede han. „Min kone og mine fem børn – er væk."

Da jeg lidt senere sad ved sygeplejerskernes bord, forsøgte jeg at forestille mig hvilke tab denne mand havde lidt – hans familie, og nu hans ben. Han var desuden fremmed i byen, uden venner eller familie som kunne hjælpe ham igennem denne oplevelse.

Jeg fortalte de andre sygeplejersker Franks historie.

Jeg var nysgerrig efter at vide noget om denne mand, der hverken havde familie, arbejde eller hjem.

Alle sygeplejerskerne gjorde noget særligt for Frank. En sørgede for at han altid havde nok at læse i. En anden sørgede for at der var friske blomster fra sin have, ved hans seng.

Vi besluttede os til at være hans venner og familie. Vi blev klare over, at han efter ulykken havde rejst fra by til by, arbejdet ind imellem, og derpå flyttet videre, på jagt efter noget der kunne udfylde tomrummet efter det han havde mistet, men det lykkedes ham aldrig. Han var bange for at nære kærlighed, af angst for at miste det hele igen.

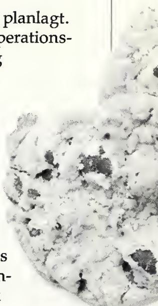
Hver sygeplejerske havde sin egen måde at gøre noget for Frank på. En fandt ud af at Frank elskede at læse westernromaner, så hun sørgede for at han altid havde en. En anden sørgede for at der altid var friske blomster fra hendes have ved hans seng. En anden bragte ham forfriskninger, som han holdt af.

Familien til den patient, der lå ved siden af Frank, blev også involveret. Parkers bragte Frank noget, som virkelig rørte ham. De gav ham et billede af deres familie. Han var meget stolt af det og havde det stående hvor han hele tiden kunne se det. Han sagde: „Nu, hvor jeg ikke længere selv har en familie, så ønsker familien Parker at jeg skal føle mig som medlem af deres familie. Det er jeg så glad for. Jeg elsker at se de små børn." Og så pegede han på hvert barn og sagde deres navne, lige så stolt som havde det været hans egne.

Lægerne opdagede snart, at de voldsomme smerter i Franks ben skyldtes problemer i helingsprocessen. For at klare dette problem, måtte Frank igennem endnu en operation. Det betød, at der yderligere måtte amputeres et stykke af hans venstre ben – til op over knæet. Det var et forfærdeligt tilbageslag for Frank. Han ville ikke tale med nogen af os, undtagen når han bad om en smertestillende indsprøjtning.

Aftenen før den berammede operation, slæbte Frank sig hen over gulvet i sin stue, hen til vinduet. Han tog hasperne af det nederste vindue, i den hensigt at hoppe ud her, tre etager oppe, og gøre en ende på det hele. Fri for smerter, fri for depressioner og indvendige smerter. Aldrig mere alene. Men han kunne ikke få vinduet op. Han faldt om på gulvet i smerter og fortvivlelse. Frank blev bare liggende og græd.

Operationen gik som planlagt. Denne gang lægedes operationssåret som det skulle, og smerterne var ikke så slemme. Vi blev alle lettede over at se, hvordan Frank endelig begyndte at komme sig. Familien Parker kontaktede missionærerne, og Frank var meget modtagelig for deres budskab. Derpå tog denne dejlige familie Frank

Illustreret af Robert Barrett: fotograferet af Steve Bunderson

hjem til sig, da han blev udskrevet fra hospitalet. Så snart hans ben var lægt, blev han døbt.

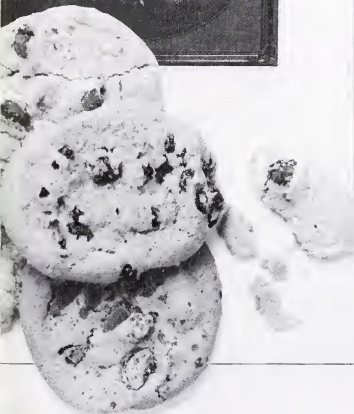
Han har nu fået en ny indstilling til livet og et ønske om at begynde forfra. Frank glæder sig til den dag, hvor han kan få sin kone og sine fem børn beseglet til sig.

Jeg har også lært en vigtig lektie af denne oplevelse. Mens jeg spekulerede på hvad jeg mon kunne gøre for Frank, tænkte jeg på at give ham en Mormons Bog. Jeg havde faktisk taget en Mormons Bog med mig, og havde den liggende i mit skab, men der blev den. Jeg skammede mig senere, da jeg fortalte Frank at jeg havde bogen liggende i mit skab. Frank morede sig over min historie, men han truede ad mig med en pegefinger og sagde, at jeg aldrig mere måtte ignorere sådanne tilskyndelser.

Jeg håber ikke at jeg nogensinde gør det. □

Aileen Knighton er primarysekretær i Farmingtons 12. ward i Utah.

BARMHJERTIGHEDSTJENESTE

Thelma Williams

MIN MAND FIK UDEN VARSEL ET SLAGTILFÆLDE, OG JEG MÅTTE PASSE HAM 24 TIMER I DØGNET.

I vores kirke tror vi somme tider, at det kun er vore kære søstre, som yder ofre og udfører barmhjertighedstjeneste. Men det er højpræsterne i vores ward som har hjulpet vores familie.

En dag blev min mand – uden varsel – ramt af et slagtilfælde, der lammede hele hans venstre side. Han tilbragte to og en halv måned på hospitalet, og da han kom hjem måtte jeg passe ham 24 timer i døgnet. Andre medlemmer i vores familie, som bor langt borte, ringede og skrev breve, fyldt med kærlige ord og opmuntring, men det var umuligt for dem at komme og hjælpe mig med at passe min mand.

Min mand havde kun været hjemme fra hospitalet én dag, da vores hjemmelærer, Cliff Barton, kom for at se om der var noget, højpræsterne kunne hjælpe med. Vi blev enige om, at det ville være den bedste hjælp for mig og min mand, om jeg kunne komme hjemmefra et par timer hver uge.

Siden da, er kærlige og omsorgsfulde højpræster kommet hjem for at være hos min mand et par timer hver uge. De har været til åndelig og intellektuel opmuntring for ham, når de har læst eller fortalt om ugebladsartikler, historier, humor og holdt ham med selskab.

Mænd, som vi ikke kendte særlig godt før, er nu blevet vore kære venner, fordi de har ofret sig og gjort noget for os, som er meget værdifuldt. Det slår aldrig fejl, den første mandag i hver måned ringer telefonen, og så er det bror Barton, der ønsker at kende planerne for den kommende måned, så han kan tilrettelægge besøgene.

Disse mænd er vidunderlige, omsorgsfulde og kærlige. Deres glade besøg har gjort lange, kolde vinterdage kortere, grå dage lysere og solskinsdage mere strålende.

Der er ingen tvivl om at brødrene i mit ward ved hvad det vil sige at tjene. □

Illustreret af Scott Snow

Thelma Williams virker som hjælpeforeningens musikleder i Oak Hills 4. ward, Hills stav i Provo, Utah.

F O R S O N

Vor Fader måtte se på hvordan hans enbårne Søn led både fysisk og åndeligt i Getsemane og på korset. Og ligesom han kan fjerne vore smerter, kunne han også havde skånet sin Søn for smerter

N I N G E N

og lidelser – han havde faktisk magt til at forhindre at Frelseren kom til at drikke den bitre kalk, men han lod sin Søn gennemføre det, og yde det største af alle ofre, på grund af sin kærlighed til os.

BETRAGTNINGER OVER

FORSONINGENS HELBREDENDE KRAFT

Edwin W. Aldous

Har du nogensinde set én af dine kære lide, mens du stod magtesløs og så til, uden at kunne lindre smerten? Jeg har som læge ofte set forældre i denne situation – ude af stand til at hjælpe, men med et stærkt ønske om at kunne lindre deres barns smerter og lidelser.

Den 3-årige Monique blev bragt på hospitalets skadestue klokken 3 om natten. Hun måtte have en indsprøjtning med antibiotika i sine årer, og muligvis opereres. Det varede over en time at give hende denne indsprøjtning, fordi hendes årer var så små og fine. Sygeplejerskerne stak gentagne gange forgæves, i håb om at finde en åre der var stor og stærk nok til at kunne bruges.

Den 8-årige Tom var ude for en bilulykke og fik brækket kæben, foruden at han fik nogle alvorlige øjenlæsioner. Han måtte gennemgå to operationer og skal igennem to til, før hans øje ser normalt igen.

13-årige Frank var oppe at slås med en anden dreng. Slagsmålet endte desværre med en brækket kæbe, så han måtte have tænderne bundet sammen med ståltråd i 6 uger.

I alle disse tilfælde – og utallige andre – ville forældrene med glæde lide i deres barns sted, hvis det var muligt. Det betyder ikke noget om barnets lidelser skyldes uforsigtighed eller ulydighed eller omstændigheder, som det ikke selv havde kontrol over. Forældrene står magtesløse, de kan intet gøre, og i nogle tilfælde må de forlade sygestuen, fordi det er for svært for dem at se på de lidelser deres barn gennemgår.

Der er andre lidelser, som er endnu værre at bære end fysiske smerter. Åndelige smerter kan være vedvarende og evige, og de kan føre til åndelig død.

Heldigvis har vi en far mere – vor Fader i Himlen – som kan og vil borttage både fysiske og åndelige smerter. Vi vil opstå fra den fysiske død, på grund af Jesu Kristi forsoning, og dersom vi omvender os vil vi også blive forløst fra åndelige smerter og død.

Vor Fader måtte se på hvordan hans enbårne Søn led både fysisk og åndeligt i Getsemane og på korset. Og ligesom han kan fjerne vore smerter, kunne han også havde skånet sin Søn for smerter og lidelser – han havde faktisk magt til at forhindre at Frelseren kom til at drikke den bitre kalk, men han lod sin Søn gennemføre det, og yde det største af alle ofre, på grund af sin kærlighed til os.

Sagt med ældste Melvin J. Ballards ord: „I det øjeblik, hvor han kunne have frelst sin søn, takker og priser jeg ham, fordi han ikke svigtede os, fordi han ikke kun tænkte på den kærlighed, han nærede til sin Søn, men også på den kærlighed, han nærede til os. Jeg priser ham, fordi han ikke greb ind, og fordi hans kærlighed til os gjorde det muligt for ham at udholde at se sin Søns lidelser og til sidst overgive vor Frelser og Forløser til os.

Uden ham, uden hans offer, ville vi være forblevet her og kunne aldrig blive kronet med herlighed i hans nærhed. Dette er, hvad det kostede vor Fader i Himmelen at give os sin Søn" (Den danske Stjerne, november 1974, s. 452).

Som biskop finder jeg stor glæde i at rådgive medlemmer, som erkender deres overtrædelser og går i gang med at omvende sig. En af en biskops største oplevelser er, at kunne tage del i overtræderes sorger og tårer på grund af deres synder, og derpå se hvordan det er muligt at få tilgivelse gennem forsoningen.

Når man ser forsoningens helbredende virkning, er man vidne til evangeliets kærnepunkt. Forsoningen er for os alle. Vi trænger allesammen til at omvende os, og det er kun gennem Frelseren at vi kan komme fri af vore synder og lidelser, og blive som vor Fader i Himlen.

Hvilket vidunderligt håb, forsoningen giver os allesammen. Hvor velsignede er vi ikke at vi har en Frelser, som kunne og ville påtage sig vore byrder! Og hvor taknemmelige er vi ikke for en Fader, der har tilladt sin Søn at helbrede os! □

Edwin W. Aldous er læge. Han er biskop i Butlers 16. ward i Wasatch staven i Salt Lake City.

モルモン経

Kalligrafi af Annette Horiuchi – englen Moroni. Fotograferet af Welden Andersen

MIN UVURDERLIGE FØLGESVEND – MORMONS BOG

Kyoko Karita *udfører for tiden en fuldtidsmission i Tokyos nordre mission. Denne artikel, stod allerførst på lokalsiderne i kirkens japanske udgave af Stjernen.*

Lige siden min første skoletid har jeg været meget interesseret i forskellige religioner. Jeg har deltaget i mange forskellige kirkeandagter og lyttet til mange taler. Da jeg gik i gymnasiet begyndte jeg at lede efter den sande kirke, ligesom Joseph Smith gjorde, og jeg bad oprigtigt om at blive ført til den.

En dag kom en ven ind i klasseværelset til mig – jeg havde ikke set ham i længere tid. I hånden havde han en Mormons Bog. Jeg blev nysgerrig, da jeg så at der på forsiden stod en eller anden og blæste i en trompet, og spurgte: „Hvad er det?" Sådan begyndte jeg at lære kirken at kende.

Mormons Bog blev en uvurderlig skat for mig, således som den er det for mange andre rundt omkring i verden. Det er ikke nogen helt almindelig bog. Jeg opdagede at jeg fik stor styrke ved at læse den. Jeg havde den altid hos mig, så jeg kunne læse i den når som helst jeg ønskede det. Nogen tid efter opdagede jeg at jeg kunne gøre andet og mere end blot at læse i den. Jeg blev klar over, at der er mange mennesker omkring mig, som måske kunne have brug for Herrens ord, ligesom jeg havde det.

Somme tider beder Ånden mig om at henvende mig til et bestemt menneske. Når det sker, så beder jeg, for at få at vide hvad jeg skal sige, og så siger jeg det. Det sker ret ofte.

Eftersom jeg har et personligt forhold til min egen Mormons Bog og nødigt vil af med den, besluttede jeg mig til altid at have en ekstra bog med mig. Men jeg opdagede at én ikke altid er nok, så jeg begyndte at have to med mig i stedet for.

Min mors ønske om at jeg skulle vokse op og blive en lille charmerende dame, med en lille taske under armen, fik mig til at lægge de to eksemplarer af Mormons Bog i en kraftig skuldertaske i stedet for. Vægten mindede mig om at jeg er sidste dages hellig og at jeg har noget vigtigt at give andre. Når jeg blev træt af at bære på bøgerne, forsøgte jeg at missionere lidt hurtigere, så jeg kunne slippe af med byrden.

Når som helst jeg fortæller nogen hvor meget Mormons Bog betyder for mig og hvilken stor glæde det er for mig at forære den væk, tager de som regel imod den. De læser måske ikke i den lige med det samme, men man kan aldrig vide hvornår folk standser op og spekulerer over hvem de mon er, hvad formålet er med livet, og hvor de kommer hen bagefter. Så husker de måske at jeg bar vidnesbyrd for dem, og åbner bogen.

Hver gang jeg forærer en Mormons Bog væk, prøver jeg altid at forestille mig deres udtryk, når de opdager at denne bog er endnu et vidne om Jesus Kristus, at den handler om hans lærdomme – blandt andet frelsesplanen og vor himmelske Faders kærlighed til os. Denne opdagelse kan ændre resten af deres liv.

Engang imellem tager jeg hen til vores lokale distributionscenter og køber ti eksemplarer af Mormons Bog. På vejen hjem er der altid nogen i toget som siger: „Sikke en stor pakke du har der, den ser ud til at være tung. Du må godt lægge den på mit skød."
(I Japan er togene altid meget overfyldte, og det er ikke almindeligt at nogen rejser sig for andre, som det kan være hos os. Det er derimod almindeligt at en siddende tilbyder at holde en pakke, fordi det er umuligt at komme til at stille noget på gulvet). Når det sker, tilbyder jeg dem altid en Mormons Bog, som tak for deres venlighed. Samtidig bærer jeg vidnesbyrd om at bogen kommer fra Gud og fortæller hvor meget den betyder for mig. En gang så den passager, som sad ved siden af den, der holdt min pakke, hvad der skete, og han tilbød også at hjælpe mig.

For mig betyder det velsignelser blot at holde en Mormons Bog i hånden. Jeg kan godt lide at tage min Mormons Bog med mig når jeg går i seng, og hvis jeg føler mig utryg, så hjælper det mig til at sove fredeligt. Du kan sikkert forestille dig, hvor velsignet jeg føler mig, når jeg læser i den.

Når jeg føler en indre uro, på grund af personlig stolthed, så taler kong Benjamin til mig (Mosiah 2:20–22, 24–26). Når jeg lider under mine svagheder, så bliver jeg belært af Moroni og Nephi (Ether 12:27 og 2 Nephi 4:17–35). Når jeg er tøvende, læser jeg bare om Nephi (1 Nephi 3:7). Når jeg er bange for at bære vidnesbyrd, taler Abinadi til mig, han bar sit vidnesbyrd med fare for sit liv.

Jeg tænker på Amulek (Alma 15:16), som blev afvist af dem, der engang var hans venner; på det mod som de 2000 tapre unge mænd udviste (Alma 57:19–21); på Anti-Nephi-Lehis folk, som viste deres inderlige omvendelse og store kærlighed til deres medmennesker (Alma 24); på forunderlige missionærer – som Alma, Ammon, Aaron og Muloki; på den ydmyghed og stærke tro som Jareds bror udviste; på kong Lamoni, hvis hjerte var rent som et lille barns; på Moroni og den lamanitiske profet, Samuel, der altid stolede fuldt ud på deres tro og mod. Jeg spekulerer på hvad Moroni mon tænkte da han blev alene tilbage, efter det store slag ved Cumorah højen, og da han begravede guldpladerne. Jeg påskønner at Joseph Smith kæmpede så desperat for at beskytte disse hellige plader og at han var værdig til at oversætte dem, så vi kan have Mormons Bog i vore dage. Jeg glæder mig over det privilegium det er for mig, at have Mormons Bog som min følgesvend, og jeg beder til at jeg må være værdig til en dag at møde dem, der skrev den. □

„KÆRLIGHED GØR INTET USØMMELIGT"

Formål: At vi vil bestræbe os på at være et godt eksempel i vor efterlevelse af Jesu Kristi evangelium

Kom og følg mig," sagde Jesus, hvorpå Simon Peter og Andreas forlod deres garn og fulgte ham (se Matt. 4:18–20). Ligesom disse ydmyge fiskere, som blev Kristi disciple, prøver også vi at følge ham. Kristus udførte mirakler, han var et fuldkomment eksempel, og han tilvejebragte udødelighed og evigt liv for os, gennem forsoningen og opstandelsen.

Han har sagt: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger" Joh. 14:15) og: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed" (Joh. 13:35). Hvordan kan vi vise kærlighed til Jesus og hinanden? Hvordan kan vi holde hans bud og være et eksempel, som giver andre lyst til at følge ham?

Vi har allesammen muligheder for at undervise i evangeliet, ved at være gode eksempler i vort hjem, på arbejde, i skolen og i vort samfund. En ung pige fik i sin patriarkalske velsignelse at vide, at hvor hun end rejste hen, ville folk dømme kirken efter hendes eksempel. Hun rejste en hel del siden da – hun var med i en gruppe fra skolen, som tog ud og optrådte, og senere i forbindelse med sit arbejde. Hun erindrede det råd hun fik i sin velsignelse og fik mange muligheder for at tale med ikke-medlemmer om kirken.

En anden søster, som netop var omvendt til kirken, blev en søndag forbløffet, da en søster i wardet talte om påklædning, i den hensigt en dag at komme til templet og få sin begavelse. „Denne søsters tale gjorde et dybt indtryk på mig," siger hun. „Da jeg tænkte nærmere over det, fik jeg et ønske om at finde ud af hvordan jeg skulle klæde mig, hvis jeg skulle i templet." Senere kasserede hun noget af sit tøj, så det passede til standarden, og når hun herefter købte tøj, tog hun hensyn til kirkens standarder. To år senere, da hun havde fået sin begavelse, behøvede hun ikke at ændre noget på sin garderobe. Den var pæn og attraktiv.

Et godt eksempel omfatter blandt andet kærlighed og respekt for andre, samt tolerance overfor andre og deres tro. I en håndbog, som anvendes på missionærernes træningscenter, står der: „God opførsel bygger på respekt for andre menneskers følelser, meninger, ejendele og tid. En sådan respekt viser, at vi bekymrer os mere for andre end for os selv" (*Ye Are the Light of the World*, s. 77–78). Måden, hvorpå vi behandler andre, viser både hvad vi er og hvad vi tror på.

Det er oftere lettere at vise respekt og tolerance for venner og helt fremmede end for vore nærmeste. Når vi er trætte, syge eller stressede, taler vi så stadig venligt til et ulydigt barn, en tankeløs ægtefælle eller en vred veninde, som vi deler lejlighed med? Apostlen Peter gav dette råd: „Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod (hinanden) . . . barmhjertige, ydmyge" (1 Pet. 3:8).

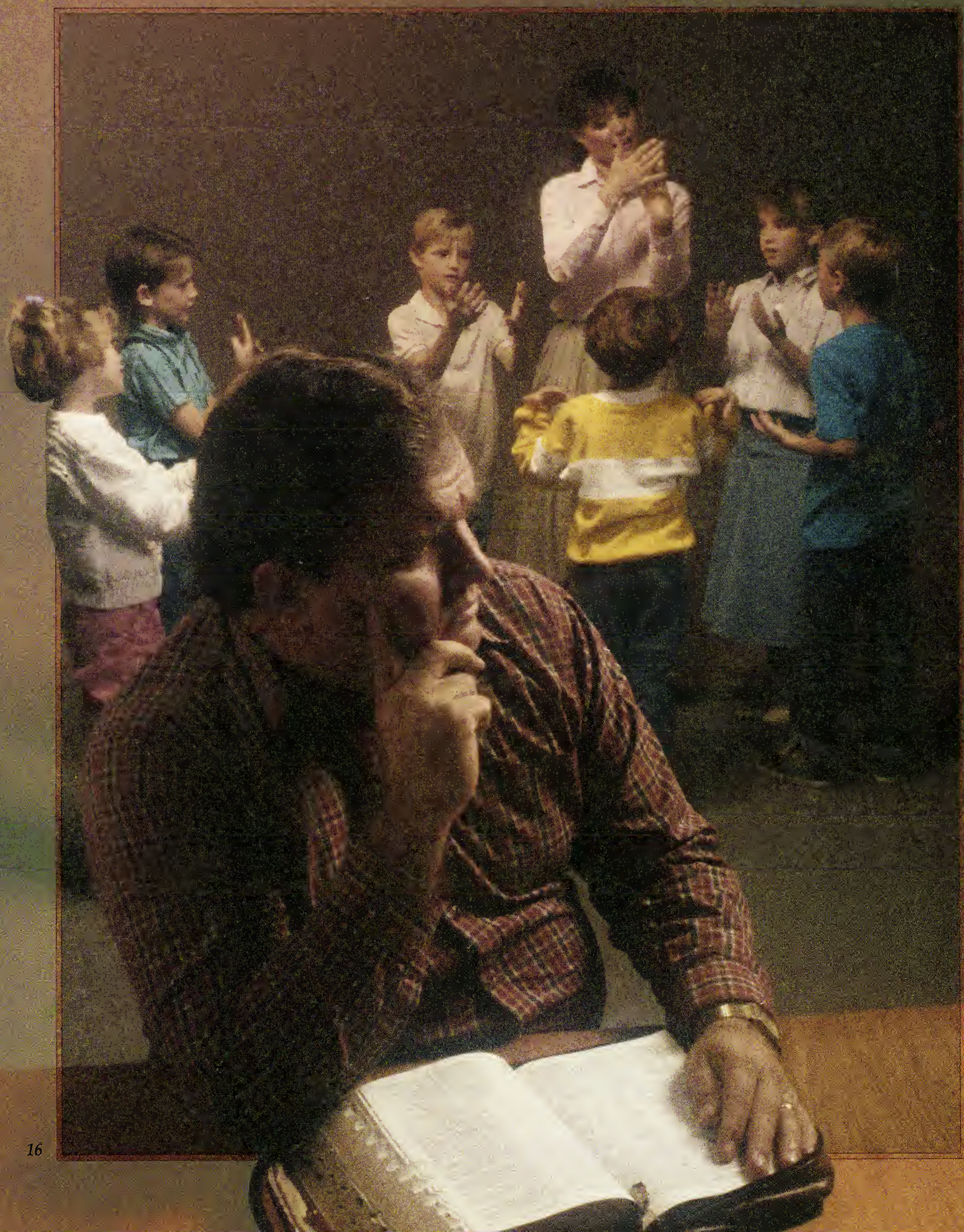
Respekt og tolerance går hånd i hånd med ærbødighed for selve livet. Vi bør ære og respektere alle Guds børn, såvel som al hans skaberværk. Hvis vi erindrer hvem vi er og handler som sådan, så kan vi lære at nære den kærlighed, som apostlen Paulus sagde „gør ikke noget usømmeligt" (se 1 Kor. 13:4–5), og som hjælper os til at elske vor næste, således som Frelseren elsker os.

Præsident David O. McKay sagde: „En smuk, mådeholden, elskværdig kvinde er skabelsens mesterværk. Hvis en kvinde, foruden disse dyder, tilegner sig andre som f.eks. retfærdighed, og godhed samt en uimodståelig trang og et ønske om at gøre andre lykkelige, og gøre dem til ledestjerner i sit liv, vil ingen betænke sig på at sætte hende blandt de virkelige store kvinder" (*Man May Know for Himself*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1969, s. 261). □

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDER

1. Fortæl om en oplevelse, hvor et godt eksempel har påvirket én til noget godt.
2. Tal med søsteren om måder, hvorpå man kan vise et godt eksempel.

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 205, 213–14, 228–47, 277–78, 283–84, samt alle de steder hvor der henvises til *kærlighed* i lignende materialer).

SØG ÅNDEN I ÆGTESKABET

Når vi forsøger at adlyde Herren, bliver det lettere at opnå det fællesskab, som vi ønsker med vor ægtefælle

Terrence D. Olson

Hvis bare ikke Dagmar var så aggresiv," tænkte Lars, „så ville jeg kunne bedre sammen med hende." Han og hans kone havde fjernet sig fra hinanden, og Lars ville ønske at han kunne genopbygge det samhørighedsforhold, de havde i begyndelsen af deres ægteskab.

Lars mente at det var muligt at bevare et nært forhold til sin kone, hvis bare Dagmar ville forandre sig. Men så slog det ham, at det måske var ham der var nødt til at forandre sig. „Hvad kan jeg gøre for at få et samhørighedsforhold til Dagmar?" tænkte han. Det førte til endnu et spørgsmål: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?" (se 3 Nephi 27:27).

Han kunne ikke få dette spørgsmål ud af hovedet. Han kunne for eksempel huske, hvor nervøs Dagmar havde været sidste lørdag, da hun skulle forberede et primarymøde. Han var blevet vred, fordi han mente at hun nu var skyld i at de kom for sent til at se sønnens fodboldkamp. Hans vrede tog til i løbet af eftermiddagen, men samtidig var han jaloux, fordi hun brugte så mange timer til at forberede det møde.

Men nu – hvor han havde læst skrifterne med Åndens hjælp – begyndte begivenheden at se anderledes ud. Hvad slags mand havde han været? Havde han været hjælpsom? Havde han støttet hende, eller var han parat til at støtte hende i hendes kaldelse? Han indrømmede at han ikke havde.

Det begyndte at gå op for ham, at det var hans selviskhed der havde givet sig udslag i hans dårlige følelser for sin kone. Han undrede sig over, at han kunne være så blind. Hendes støtte til ham og hendes opofrelse fordømte ham yderligere. Den lørdag, hvor han blev vred, var Dagmar stået tidligt op, for at renskrive en rapport for ham til hans kontor.

Lars' situation er tydeligt beskrevet i skrifterne: „Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham (Kristus), og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden" (1 Joh. 1:6).

Da Lars begyndte at omvende sig fra at finde fejl og bad Herren om hjælp, fik han yderligere tilskyndelser gennem Ånden. Han så noget som han tidligere nægtede at se: sit eget behov for åndelig forædling. Helligånden viste ham, hvordan han kunne forenes med sin kone, fremfor hvordan han kunne ændre på hende.

Hvilke svar?

Når vi forsøger at adlyde Herren, bliver det lettere at opnå det fællesskab vi ønsker med vores ægtefælle. Ånden vil lære os hvilken slags mænd og kvinder vi bør være.

Men hvilke svar – hvis overhovedet nogen – kan vi forvente at få, når vi nærmer os Herren, hvis vi allerede har dømt vores ægtefælle som aggresiv eller uretfærdig eller ufølsom? Er det muligt at få nogle klare svar, når vi beder med et sådant forbehold? Sandheden er den, at så længe vi er jaloux eller forbeholdne eller vrede eller nærer nogen anden ukristen følelse, så viger vi tilbage for åndelig vejledning.

Men hvad nu, hvis én ægtefælle søger guddommelig vejledning, mens den anden ikke gør det? Det, som ofte sker, er at den, der søger Ånden, bliver fornærmet – selv om det ikke behøver eller burde være således – fordi han eller hun synes at den anden er ligegyldig eller „ulydig". Hvor der engang herskede mildhed og sagtmodighed hersker der nu hårdhed, utålmodighed – eller måske oven i købet overlegenhed.

Nogle vil måske prøve at retfærdiggøre deres reaktion med at sige: „Ja, men det viser bare hvor skuffet og ulydig en ægtefælle kan blive. Det er svært at følge Herrens råd, når éns mand ikke er

interesseret eller kæmper imod."

Dette argument gælder ikke. Det virker blot som om at vi godt kunne trække noget mere på Helligåndens inspiration for at klare vore forhold – hvis ikke det kneb på grund af vore forhold. Sandheden er blot den, at når vi ikke søger åndelig inspiration, er det ikke på grund af vore forhold, men på grund af vores åndelige tilstand. Som der står i et gammelt ordsprog: „Vi hvirvler støvet op og klager over at vi ikke kan se."

„Jeg tror at du er bange"

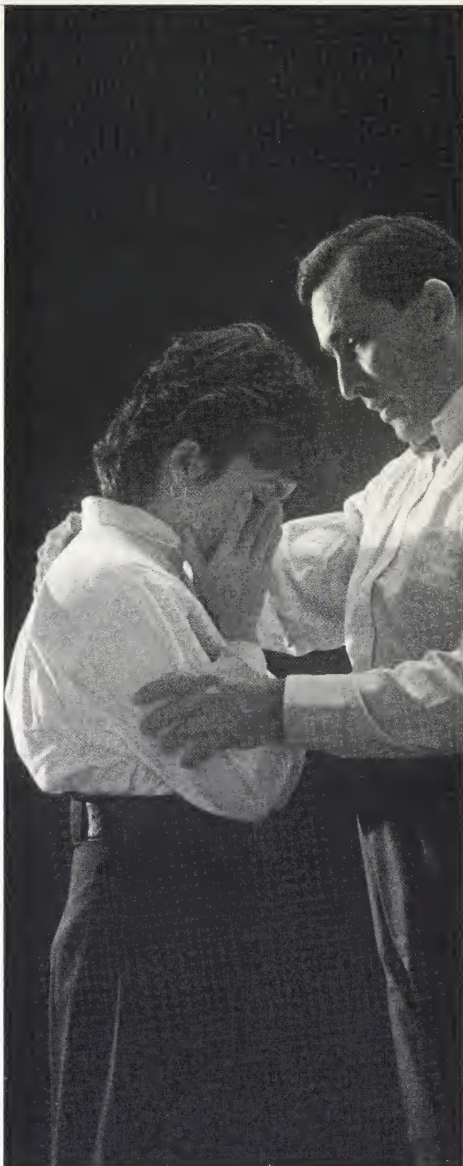
Karen kom hjem fra hjælpeforeningen – meget oprevet og med tårer i øjnene. Hun havde forberedt sig flittigt på sin lektie, og regnede med at klassen ville gå godt. Bagefter hørte hun to søstre kritisere hendes lektie. Det sårede.

Hun forklarede sin mand, Martin, hvad der var sket. Hun sagde til ham, at dersom det var, hvad søstrene mente om hendes lektie, så var tiden inde til at hun bad biskoppen om afløsning. Martin foreslog hende ikke at forhaste sig. „Hvorfor ikke vente og se hvad Ånden tilskynder dig til?" spurgte han.

Karen blev meget skuffet. „Du er bare ligesom alle de andre," græd hun. „Du kan ikke engang forstå hvad jeg har været igennem, du fortælle mig bare hvad jeg skal gøre!"

Martin kunne have begyndt at skændes med hende, men det gjorde han ikke. Han fortalte hende ikke engang, at hun behandlede ham på samme måde, som hun beklagede sig over at søstrene behandlede hende. Han sagde i stedet ganske enkelt: „Jeg ønsker ikke at være uvenner med dig."

Cindy tøvede. Hun vidste ikke rigtigt om han var ægte eller han var moralsk overlegen. Martin fortsatte: „Jeg vil tænke over det," hvorpå han

Fotograferet af Steve Bunderson

forlod værelset.

Han var ked af det – både på grund af den måde hans kone var blevet behandlet på, og for de lidelser hun måtte igennem. Hendes beskyldninger sårede ham, men han slog det hen. Martin fornemmede hvor forkert det ville være at opføre sig som hun gjorde – give igen. Han tænkte problemet igennem, hvorpå han bad. Han blev klar over at han ikke kunne tvinge Karen til at blødgøre sit hjerte. Kun Ånden kunne tilskynde hende til at ændre sig effektivt.

Det, som Martin gjorde, er et eksempel på hvad den, som vejledes af Ånden, kan gøre. Herren giver specifikke, individuelle svar i hver enkelt situation. „Jeg tror at du er bange" sagde Martin til sidst til Karen. „Jeg ved ikke hvad du er bange for, men jeg tror at fuldkommen kærlighed vil fjerne frygten. Måske var løsningen på dine sårede følelser, at elske de søstre, som kritiserede dig."

Ordene „frygt" og „kærlighed" begyndte at køre rundt i Karens hoved. Hendes hjerte begyndte at blødgøres, og hun begyndte at fortryde sine hårde ord, idet hun erkendte hvor højt hendes mand elskede hende. Den næste dag sagde hun til ham: „Du må undskylde det jeg sagde til dig. Jeg er ked af at jeg reagerede som jeg gjorde, på grund af det disse søstre sagde. Da jeg blev indsat som lærer i hjælpeforeningen, lovede Herren mig at jeg ville lette byrderne for andre. Min stolthed gjorde, at jeg blev en byrde i stedet for." Med denne indsigt, som Ånden stadig hviskede til hendes hjerte, begyndte Karen at genvinde sin selvtillid og udøve en mere kristen kærlighed til de søstre, som hun underviste.

Sæt det, der hører Gud til, i første række

Ægteskabelig samhørighed kan være et hjems magtfulde indbydelse til Ånden. Et ægtepar behøver ikke at føle sig splittet, således som de to nævnte ægtepar gjorde det. De, som arbejder på at holde de pagter, som de har indgået med hinanden, og forsøger at gøre Guds vilje, vil være forenet. I et sådant ægteskab vil begge parter indbyde den anden til at leve værdigt til at få åndelig vejledning, fordi han eller hun er et kærligt og omsorgsfuldt eksempel, og sætter det, der hører Gud til, i første række. Det, som adskiller sådanne ægtepar fra andre ægtepar, er det samme som adskiller den genoprettede kirke fra andre kirker – Åndens vejledning og helliggørende indflydelse.

I lyset af dette ser vi, at det er mere fundamentalt hvad vi *er* end hvad vi *gør*, for at vi kan modtage åndelige tilskyndelser. Vi kan ikke, ved en udvendig adfærd som ser god ud i andres øjne, bedrage Herren med hensyn til vore egentlige hensigter. Ingen af de anstrengelser der gøres, for at få vejledning fra Gud, vil lykkes for dem som ikke har deres hjerte henvendt på Gud: „Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:13). Hvis vi skal gøre os værdige til personlig inspiration, må vi være villige til at reagere og følge den Ånd, som hele tiden beder os om at gøre det gode.

Nogle synes måske at det er en god idé for andre at være lydige og modtage åbenbaring, men at det ikke er praktisk for dem selv. Men som det var tilfældet med Lars og Dagmar, og med Karen og Martin, så *kan* vi allesammen blive tilskyndet af Ånden, dersom vi vil betale prisen i form af ydmyghed og flid. Og således som disse to ægtepar løste deres problemer, kan også vi løse vores. ☐

Terrance D. Olson er assisterende leder af undervisningen i familie, hjem og social videnskab ved Brigham Young universitetet i Provo, Utah. Han sidder i præsidentskabet for Brigham Young universitetets 6. stav.

BØN I BARAK 1019

Jon B. Fish

Til vort præstedømmes kvorumsmøde for nylig, talte vi om bøn og hvilken rolle bønnen spiller i vort liv. Vi talte om at bede forskellige steder og om indstillingen til bøn. Til sidst talte vi om vore personlige oplevelser med bøn.

Selv om Herren har besvaret mine bønner hundredevis af gange, og mit vidnesbyrd om bøn altid har været meget stærkt, så kom jeg med det samme i tanke om en oplevelse jeg havde, da jeg i 1968 var inde som soldat og var i træningslejr i San Antonio i Texas.

Den deling, som jeg tilhørte i flyvetropperne, havde fået tildelt barak nr. 1019. Det var en typisk militærbarak, med dobbelte døre i hver ende og vinduer på begge sider. Der var hundredevis af barakker magen til – allesammen malet hvide.

Den seng jeg var blevet tildelt stod bagest på øverste etage. Når man kom op ad trappen, lå instruktørens kontor lige foran til højre, toilettet til venstre og lige fremme sås et mørkt trægulv.

Fodenden af min køje pegede samme vej som tredive andre køjer. Min kuffert stod ved hovedgærdet af min seng. Jeg sov i den nederste køje.

I køjen over mig sov William E. „Willy" Wilson. En lille, stærk, sort fyr, der var vokset op i Sydstaterne, dybt religiøs og en god kammerat.

Lige fra min første dag i lejren, følte jeg trang til at bede mere end jeg plejer. Men jeg spekulerede på hvordan jeg mon kunne komme til at knæle ned og bede i den barak.

Den første aften ventede jeg tålmodigt til lyset var slukket. Lyset slukkede automatisk klokken 21, der var et tænd-og-sluk-ur på instruktørens kontor. Lyset blev tændt igen klokken 4.45 om morgenen.

Da klokken var 21.20 stod jeg

Illustreret af Paul Mann

forsigtigt ud af min seng og knælede til bøn. Jeg bad Gud om at hjælpe mig til at finde en måde, hvorpå jeg kunne bede uden at blive forstyrret.

Selv om det var meningen at alle skulle være i seng, så var der mange som fortsatte med at pudse støvler ved lommelygter eller skrev breve ved lyset fra deres lighter. Mange snakkede bare.

Efter bønnen kravlede jeg lige så stille i seng igen, idet jeg passede på ikke at forstyrre Willy.

Dette gjorde jeg hver aften i en uge.

Den første søndag fik vi lov til at sove til klokken 6:00. Et par minutter over 6 kom vores instruktør, sergent Bradbury, ind på sovesalen, mens jeg endnu sad søvndrukken på min seng og stadig kæmpede for at vågne.

Han råbte strengt: „Er der nogen her, som ønsker at gå i kirke i dag?"

„Javel, hr. sergent," råbte jeg. Total tavshed bredte sig i barakken, fra førstesalen og nedefter.

„Kom ind på mit kontor, Fish," beordrede han roligt.

I den første uge havde vi ellers lært aldrig at melde os frivilligt til noget som helst. Nu havde jeg gjort det.

„Det gjorde du forkert i," hviskede Willy, da jeg passerede ham.

På sergentens kontor rapporterede jeg: „Menig Fish melder sig efter ordre."

„Rør," sagde han. „Sid ned." Jeg gjorde som der blev sagt.

„Hvilken religion tilhører du?" spurgte han.

„Jeg er sidste dages hellig, hr. sergent," svarede jeg. Han blev helt underlig i ansigtet.

„Mormon, hr. sergent," forklarede jeg.

„Nåh," sagde han halvt smilende. „Jeg har en god ven som er mormon," sagde han halvt undskyldende, som om han skulle

Da jeg kom hjem fra kirke blev jeg hilst af de andre i barakken med: „Hej, feltpræst. Hvordan havde Gud det i dag?"

bede mig om tilladelse til at sige det. Jeg nikkede samtykkende.

„Ved du hvor din kirke holder møder?" spurgte han dernæst.

„Nej – det ved jeg ikke."

Han åbnede sin skrivebordsskuffe, trak en lejroversigt frem og viste mig hvor jeg skulle gå hen. Han gav mig også navnet på feltpræsten, som jeg ringede til fra sergentens kontor. Han var meget hjælpsom. „Præstedømmemødet begynder klokken 9," sagde han.

Da jeg havde fået alle de nødvendige oplysninger, lagde jeg forsigtigt røret, og så sagde sergent Bradbury: „Du har fri til at gå. Men du skal være tilbage klokken 18!"

„Javel, hr. sergent!"

Da jeg var nået halvvejs hen til min køje, talte sergent Bradbury atter til mig, så alle kunne høre det: „Alle – bortset fra Fish – skal blive i barakkerne i dag, undtagen når I skal spise."

Da jeg kom tilbage fra kirke den dag, blev jeg mødt med sarkastiske bemærkninger.

„Hej, feltpræst!" var der én der råbte.

„Hvordan havde Gud det i dag?" spurgte en anden.

Jeg forsøgte bare at smile, mens jeg fortsatte hen imod min køje. Jeg så Willy, han lå i sin overkøje og læste.

„Kan du se hvad jeg sagde?" sagde han – „det skulle du ikke have gjort."

Det var første gang i mit liv jeg havde fået at vide, at det var forkert af mig at gå i kirke.

Jeg skiftede tøj og gik ned til middag sammen med de andre – selv om kun Willy ville sidde ved siden af mig.

Vi tilbragte resten af søndagen med at læse, skrive breve og gøre andre ting.

Jeg gjorde som jeg havde gjort hele den forrige uge – omkring klokken 21:15 krøb jeg forsigtigt ud af min seng, for endnu en gang at knæle ned i mørket. Og støjen fortsatte som sædvanlig rundt omkring i barakken.

Jeg var knap nok begyndt at bede før jeg hørte en meget kendt stemme råbe: „Stille! Feltpræsten beder."

Det var Willy.

Støjen på første sal i barak 1019 holdt øjeblikkelig inde. Mange af os ville snart blive sendt afsted med flyvetropperne til Indokina. Jeg kom i tanke om at vi nok alle havde behov for den trøst vi kan få gennem bøn.

Efter en gensidig, respektfuld aftale, tilbragte jeg derpå de næste 6 uger med præcis klokken 21:15 hver aften at stille mig ved foden af min seng og bede i 2–3 minutter, for alle de 60 mand som lå på førstesalen i barak 1019. Og i de få korte minutter jeg bad, var det som om vi samledes i hellig andagt – langt borte fra militæret og al dets væsen.

Ved afslutningen af hver bøn lød der hver gang et stille „amen" rundt omkring og mange sagde højt: „Halleluja!"

Men det gjorde ikke noget. Mens jeg stod der i disse fyrre aftener, og lagde „stemme" til på manges vegne, bad vi allesammen til den samme Gud. Og han besvarede vore bønner. □

Richard Cowan er blind, og når han har planer om at tage steder hen, hvor han aldrig før har været, fremstiller han derfor et særligt kort over området. Han kalder det for et „kort med ophøjede streger", og disse kort er geniale vejledere for ham på alle områder. På kortene „tegner" han hovedveje ved hjælp af snore, gader ved hjælp af tråde, og vand og grønne områder af forskellig slags stof. Alt, som er af interesse, får hver deres struktur, som han kan føle på.

Bror Cowan er professor i kirkens historie og lærdomme ved Brigham Young universitetet i Provo, Utah, og han elsker at lade andre få del i det han fremstiller. „Da jeg skulle til Mexico City," forklarer han, „fremstillede jeg i forvejen en hel række kort over byen og landet. Jeg havde nogle ekstra kopier med mig, som jeg præsenterede for blindesamfundet, i håb om at de kunne hjælpe en eller anden." Bror Cowan får nu fremstillet disse kort i plastik, der føles som de oprindelige materialer og er mere holdbare.

Hans stedsans overgår kortene, som dannede grundlaget. Hans venner fortæller om hans overnaturlige evne til at vide hvor han er, hvor han skal hen, og hvordan han kommer det. Når han kører ad kendte veje, siger han ofte til chaufføren: „Drej til højre næste gang, ved den gade med lysreguleringen." Og under samtaler med besøgende fra en anden stat, kan han tale med om hvilken vej man skal tage for at komme fra et sted til et andet.

Hans kone, Dawn, er nervøs, når han insisterer på at færdes alene på kendte steder i sit eget lyntempo. „Han vil ikke engang bruge en stok," siger hun. „Han vil heller ikke have en førerhund. Han sætter aldrig sit tempo ned. Jeg er bange for at han løber ind i noget uventet."

RICHARD COWAN

MANDEN MED DET USÆDVANLIGE SYN

Cynthia Gardner

Richard Cowan lagde tidligt i sit liv en plan for sit liv, og han har ikke tabt modet fordi han er blind. „Jeg kan se en lille bitte smule," siger han om sin verden, der nærmere er grå end kulsort. „Jeg havde nogle usædvanlige barndomsoplevelser i Los Angeles, hvor jeg er født og opvokset. Min mor læste højt for mig, og min far støttede mig også meget. Jeg husker hvordan jeg i mine teenageår deltog i et såkaldt ‚program for bevarelse af synet', hvor vi læste bøger med en meget stor skrift og ved ekstra lys – men det var ikke nok for mig. Jeg kunne med nød og næppe læse de materialer vi fik. Så da jeg kom i gymnasiet gik jeg sammen med dem der læste blindskrift. Der gik jeg et enkelt semester, men det brød jeg mig ikke særlig meget om."

Kortet over hans liv blev tegnet, da han fik sin patriarkalske velsignelse. Han fik løfte om at han ville blive beseglet til en Zions datter, og at han ville hæve sin røst for at erklære frelsen.

Lige indtil Richard Cowan kom på mission i Spanish America Mission i 1953, havde han nægtet at anvende blindskrift. Men under sin mission – „blev jeg enig med mig selv om at det ikke var klogt. Her var et nyttigt redskab, men jeg brugte det ikke. Derfor kæmpede jeg bravt for at lære 3. trin, som er blindskrift stenografi, studenter bruger for at kunne skrive hurtigere."

Han så omgående resultatet af denne beslutning, da han blev kaldet til at debatere med en præst fra et andet trossamfund. Bror Cowan havde sine stenograferede skrifter i skødet, mens han talte. præsten måtte til sidst indrømme at ældste Cowan kendte sine skrifter. „Ja," erkender Richard med et smil, „jeg kan dem til fingerspidserne".

En anden vigtig beslutning, som har beriget strukturen i hans livs vejkort, tog han under en distriktskonference, som blev ledet af hans missionspræsident og ældste Clifford E. Young, der var den besøgende generalautoritet. Til dette møde følte ældste Cowan Helligånden inspirere ham så stærkt at han spurgte sig selv: „Hvad kan jeg gøre for at leve således, at jeg i højere grad kan have sådanne følelser?"

Han fik omgående svaret: „Undervis i religion ved Brigham Young universitetet." Fra denne eftermiddag vidste Richard hvad han ville. Da han kom hjem fra sin mission, ventede han et år og to måneder på sin „Zions datter" – søster Dawn Houghton. I løbet af de næste tre år i Palo Alto, Californien, læste Dawn for ham. Han fik sin masters degree og sin doktorgrad i historie ved Stanford universitetet.

I 1961 begyndte Richard Cowan at undervise i religion ved Brigham Young universitetet, til trods for at han havde fået at vide, at han ikke ville få succes som lærer. Fire år senere udnævnte studenterne ham til årets professor. Han har nu været der næsten 28 år.

Bror Cowan er en flittig skribent. Han har skrevet bøger, holdt forelæsninger over forskellige kirkeemner og skrevet mange artikler til kirkens blade – den første skrev han på sin bryllupsrejse. For tiden er han formand for den komité, der skriver seniorklassens lektiehæfter til søndagsskolen. „Han er et pragtfuldt menneske at arbejde sammen med," siger et af komiteens medlemmer. „Hans dybe forståelse for evangeliet forhindrer ham ikke i at udvise sans for humor."

Lykkeligvis har hans mest trofaste beundrer altid været hans kone, Dawn, lige fra det øjeblik hun så ham første gang. Cowans har

Illustreret af David Linn

seks børn – fire døtre og to sønner.

Richard Cowan helliger til stadighed sit liv til bestræbelserne på at opnå evigt liv, vejledt af det vejkort han så klart så for sig i sine unge år, og som han har forpligtet sig overfor. □

Cynthia W. Gardner underviser i hjælpeforeningen i Provos 25. ward i Utah. Hun og hendes mand arbejder også i Provo templet.

Jesus sagde: „Jeg er opstandelsen og livet."
(JOH. 11:25)

BØRNESTJERNEN

April 1988

Jeg vil gerne fortælle jer om min lillebror, Hans. Lige fra han blev født havde vi værelse sammen, og når vi skulle i seng legede vi altid. Han ville aldrig bare lægge sig til at sove. Når min mor havde kysset os godnat og lukket døren, så rejste han sig op. Han tog fat i sengegitteret og hoppede op og ned. Så vinkede og råbte han til mig og det endte med at vi begge to lo højt. Jeg var meget glad for at dele værelse med ham, selvom han kun var en lille baby.

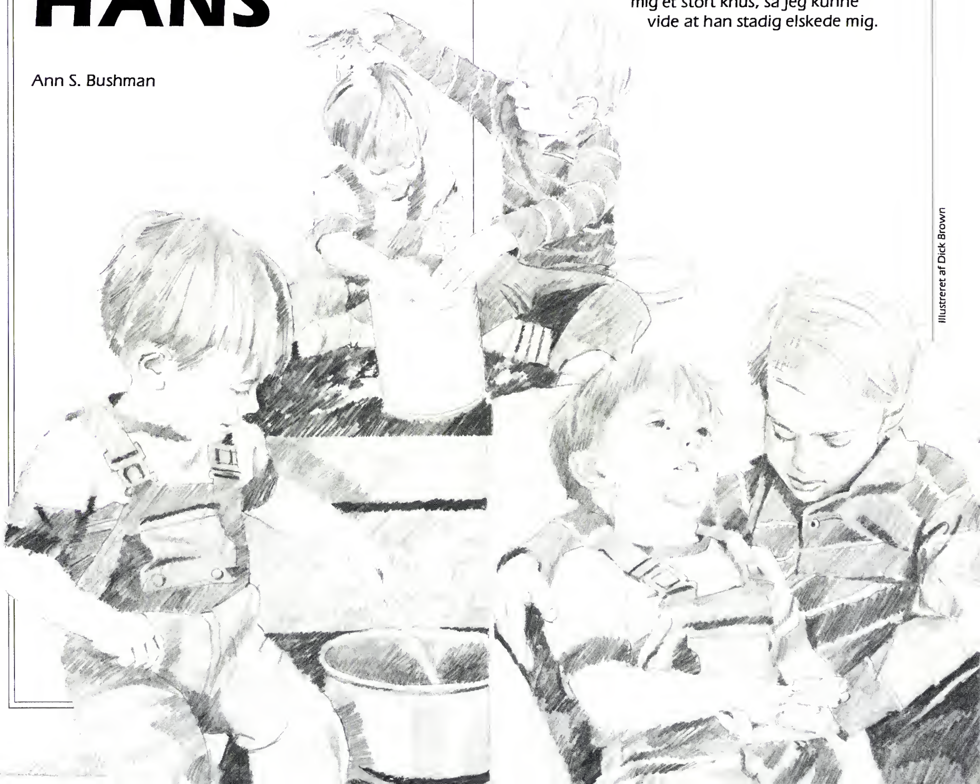
MIN BROR HANS

Ann S. Bushman

Nogle mennesker synes at baby'er er kedelige, men det var Hans ikke. Han var så morsom. Han iagttog os og forsøgte at gøre alt efter os. Han gik gerne rundt i huset og samlede små stykker affald op fra gulvet, når som helst han fik øje på noget. Så gik han hen og smed det i papirkurven. Han forsøgte altid at hjælpe alle og enhver.

Hans var meget eventyrlysten. Han var ikke bange for noget som helst. Det bedste han vidste var at kravle op ad vores store bogreol. Han kunne næsten kravle helt op til loftet. Mor løftede ham altid ned, men jeg tror at han var bedre til at klatre end en bjergbestiger.

Engang gjorde jeg ham forfærdelig fortræd, men det var ikke med vilje. Han var kommet op ad trapperne, ved at holde sig fast til væggen. Da han nåede døren oppe for oven af trappen, satte han hånden ind mellem det bageste af døren og dørkarmen. Jeg så ham ikke, så jeg smækkede døren i på hans finger. Han skreg og skreg. Min far og mor skyndte sig på hospitalet med ham, for hans finger var kommet så slemt til skade at han måtte have den syet. Jeg havde det forfærdeligt. Men da han kom hjem igen, gav han mig et stort knus, så jeg kunne vide at han stadig elskede mig.

Illustreret af Dick Brown

Han var meget tapper og han græd næsten ikke, selv om hans finger gjorde ondt, og han var endda kun to år! Jeg var meget stolt af ham.

Når vejret var godt, gik vi gerne en tur ude på vejen. Han holdt så meget af at lege ude på marken, så løb han ned ad stierne på sine små ben. Han elskede blomster og insekter, ja, og også fugle.

Jeg vil aldrig nogensinde glemme ham. Ser du – Hans blev meget syg i sidste måned – min mor sagde at det var meningitis. Selv om både lægen og biskoppen kom for at hjælpe os, døde han.

Vi græd allesammen da Hans døde. Min mor og far omfavnede hinanden og græd. De omfavnede også mig. Vore naboer og venner kom over til os, og de græd også. Jeg er glad fordi vore venner var der. Det hjalp at tale med mine venner. Det hjalp, når de sad på verandaen ved siden af mig.

Hans blev begravet en formiddag. Mine bedsteforældre og alle mine fætre, kusiner, onkler og tanter kom. Vore venner og naboer var der også. Min mor og far spillede en sang for Hans på klaveret og de talte en hel masse om Hans og Jesus.

Hans ligger begravet i nærheden af et lille grantræ. Jeg elsker sådan nogle træer. Far siger at vi kan se det vokse. Det vil minde os om at Hans også stadig lever, han er bare sammen med Jesus.

Jeg ved at Hans altid vil være min bror, for min mor og far er gift i templet. Jeg vidste ikke hvor vigtigt det var, før Hans døde. Nu ved jeg det.

Sommetider går vi hen på kirkegården og lægger blomster på Hans' grav. Jeg sagde til min mor at det ligner den park, hvor vi havde vores familiesammenkomst. Hun trak mig tæt ind til sig og fortalte mig, at på opstandelsens dag så vil de gode mennesker, som ligger begravet her, mødes med alle dem de holder af, og det vil blive den største familiesammenkomst man nogensinde har set. Jeg kan næsten ikke vente med at give Hans et knus til han er opstået. Jeg savner ham meget, men jeg ved at han er lykkelig, fordi han er sammen med vor himmelske Fader og Jesus.

Jeg er ikke bange for at dø, for så vil jeg se Jesus, og så vil jeg være sammen med Hans igen. Jeg vil prøve at være lige så god som Hans var, så vi en dag kan være sammen igen.

Når jeg tager nadveren, tænker jeg på at Jesus opstod for at vi også kan opstå. Jeg elsker Jesus, fordi han gjorde det. Selv om Hans er død, er jeg glad alligevel, og det er Jesu skyld. □

DU ER EVIG

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen, ja, som vi er nu (Alma 11:43).

Undervisning ved hjælp af handskedukker

Jean McMullin

Anvisninger: Tegn dukkemønstret af. Læg mønstret på et sammenfoldet stykke kulørt stof, og klip ud. Tegn og farv en drengefigur (eller pige, mor eller far) i bukser, på kulørt stof, og en dreng i en kofte på hvidt stof. Læg tegningen af en dreng i bukser med ansigtet nedad på et stykke kulørt stof og sy omkring ca. 2,5 cm inde, idet du efterlader en åbning forneden. Buk de 2,5 cm om i åbningen forneden og kast over sømmen. Vend dukken så retten kommer udad. Lav den hvide dukke på samme måde.

Benyt dukkerne til en familieaftens lektie om rejsen gennem livet. Den hvide dukke forestiller ånden, som levede sin førjordiske tilværelse hos vor himmelske Fader. Når ånden ved fødslen modtager sit jordiske legeme, trækkkes den kulørte dukke ovenover den hvide dukke. Ved døden fjernes den kulørte dukke fra den hvide dukke. Legemet begraves, men ånden bliver ved med at leve. Ved opstandelsen forenes legeme og ånd igen. □

Illustreret af Julie Fuhriman Young

LIMHIS FOLK

FLYGTER

Efter at de ugudelige nephiter var blevet slaver for lamaniterne, blev kong Noas søn, Limhi, konge over denne gruppe nephiter. Limhis folk var tvunget til at betale lamaniterne 1/2% af alt hvad de ejede. Lamaniterne lovede at de ikke ville dræbe Limhis folk, men de satte vagtposter rundt omkring i landet, så nephiterne ikke kunne flygte.

Da der var gået to år begyndte lamaniterne at tyrannisere nephiterne. De lod dem bære tunge byrder på deres rygge, og de drev dem afsted som kvæg. Alle disse ting var en opfyldelse af Abinadis ord.

Limhi og hans folk blev vrede og angreb lamaniterne. Herren havde dog sagt at de ikke skulle føre krig, og uden hans hjælp led de bitterligt. De drog i kamp tre gange, og tre gange blev de slået – hundredvis af Limhis folk blev dræbt. Efter mange lidelser begyndte nephiterne til sidst at ydmyge sig, i håb om at Herren ville hjælpe dem ud af deres besværligheder.

Så en dag forelagde Gideon, en af Limhis store krigere, en plan for kongen: „Læg mærke til porten i muren på den anden side af byen. Lamaniternes vagtposter er fulde om natten; lad os derfor udstede en bekendtgørelse til hele folket om, at de skal samle deres flokke og hjorde, så de kan drive dem ud i ørkenen om natten."

Kong Limhi gik ind på planen, og Gideon gav de lamanitiske vagtposter noget vin. Vagtposterne drak vin til de var fulde, og faldt i dyb søvn. Mens de sov krøb Limhi og hans folk med deres flokke og hjorde forbi, og flygtede ud i ørkenen. Derpå blev Limhis folk ført til Zarahemla, hvor de tilsluttede sig kong Mosiah og hovedgruppen af nephiter. ☐

(Denne historie findes i Mosiah 19; 21–22)

Helte og heltinder

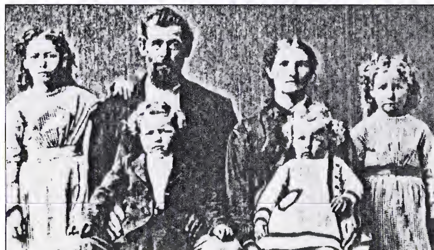
JENNETTE EVANS McKAY

Susan Arrington Madsen

Den 9-årige David O. McKay sad med benene over kors på gulvet foran den varme brændeovn i forstuen til McKays villa i Huntsville, Utah. På et håndvævet tæppe ved siden af ham sad hans 7-årige bror, Thomas og hans søstre, Jennette på fire år, og Annie på to. Børnene var så glade for at have deres far hjemme, for første gang i to år.

David McKay, som David O. er opkaldt efter, var netop kommet hjem fra en mission i Skotland – hans fødeland – og børnene var spændte på at høre om deres

Jennette og David McKay med deres fire børn

Familien McKay's hus i Huntsville, Utah

fars eventyr i det fremmede land langt borte. Det var første gang at den lille Annie overhovedet så sin far, for hun blev født kun ti dage efter at han tog afsted på sin mission. Men hun blev hurtigt glad for denne milde mand med skægget, og de udviklede et særligt forhold til hinanden.

I sin beskrivelse af Skotland fortalte David børnene om sækkepibemusik, lyngmarkerne, slottene og de tusindvis af får, der gik som små prikker på bjergsiderne. Et af børnene spurgte om han havde oplevet mirakler, mens han var på mission. David så sin kone, Jennette, ind i øjnene og svarede ved at lægge sin arm om hende. „Jeres mor er det største mirakel jeg nogensinde har set på jorden." McKay børnene glemte aldrig disse ord så længe de levede, og deres far lærte dem at elske deres mor og påskønne alt hvad hun gjorde for dem hver dag.

Jennette Evans McKay, som er mor til vores niende profet, David Oman McKay, ofrede sig virkelig meget, for at hendes mand kunne komme på mission. Da han fik sin missionærkaldelse med posten, havde Jennette og David tre børn, og ventede det fjerde, Annie, meget snart. De havde en stor gård, som krævede meget arbejde.

David havde ikke lyst til at forlade sin kone, så hun ville stå tilbage med så stort et ansvarsarbejde, men Jennette sagde: „Selvfølgelig skal du tage afstedl David O. og jeg kan nemt klare det."

Da Jennette McKays mand var rejst afsted til Skotland, fik Jennette wardets præstedømmekvorummer til at klare forårssåningen, og hun tilbragte en masse tid med at lære børnene hvordan de skulle passe gården. De malkede køerne, fodrene hønsene, samlede æg ind og hjalp med til at indhøste den kostbare afgrøde.

Præsident David O. McKay erindrede de mange gange han havde hørt sin mor fortælle om sin opvækst i Wales, hvor hun var født i landsbyen Merthyr Tydfil, den 28. august 1850.

Da Jennette var bare seks år, rejste hun og hendes familie med et stort skib til Amerika. De var blevet døbt og medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de havde et stort ønske om at bo sammen med de hellige i Utah.

Familien Evans bosatte sig i Ogden, Utah, og det var mens Jennette gik i skole dér, at hun første gang så David McKay. De blev senere viet af Wilford Woodruff, som snart derefter blev kirkens præsident.

David og Jennette fik 11 børn, hvoraf otte levede så længe, at de nåede at blive voksne. Jennette var en god og tålmodig mor, og hun underviste sine børn i evangeliets principper hver dag – i ord og ved sit eksempel. Præsident McKay sagde engang at hans barndomshjem var „den kæreste og dejligste plet på jorden".

Jennette ville være sikker på at hendes børn fik en god uddannelse, så hun ofrede megen tid og mange penge på at sende dem i gode skoler. Alle de otte børn, som overlevede, fik en studentereksamen.

Når kirkeledere fra Salt Lake City besøgte Huntsville området, boede de ofte hos McKay, for der var hverken restaurant eller hotel i byen. Når familien havde gæster til middag, vidste børnene i reglen at de ikke skulle tage for meget mad op på deres tallerken, for at der kunne blive nok til gæsterne.

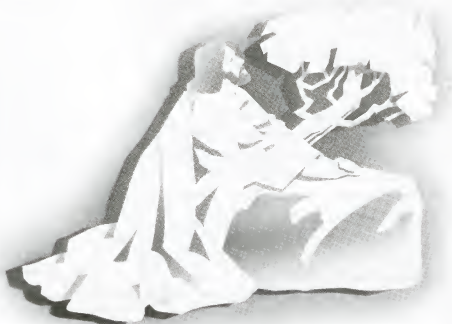
Jennette Evans McKay døde i 1905 i den unge alder af 54 år. Mange år senere tog præsident David O McKay til Wales og indviede en kirke i Merthyr Tydfil, den lille by hvor hans mor var født. Han satte også en stor mindeplade på det lille hus hvor hans mor blev født, og pladen sidder der den dag i dag. ☐

FARVELÆGNING

Phyllis Luch

SYRENBUSKENE

Geri Walton

Jeg var ikke holdt op med at efterleve evangeliet fordi jeg var ulydig eller oprørsk, men på grund af en alvorlig sygdom. Jeg lærte hvad det betød at føle sig udenfor Herrens hjord.

Efter flere måneders sygdom og hospitalsindlæggelse deltog jeg i et faste- og vidnesbyrdmøde sidst på sommeren – og jeg følte mig meget alene. Jeg så hvordan medlemmerne rejste sig og vidnede om deres kærlighed til Herren, evangeliet, lederne og deres familie, og jeg ønskede desperat at jeg kunne føle den samme tillid, fred og sikkerhed med hensyn til evangeliet, som dem omkring mig tilsyneladende gjorde. Men min fysiske tilstand gjorde mine åndelige sanser uimodtagelige. Så rejste en vis bror Vance sig i forsamlingen. En stor, stærk bedstefaderlig type, som var vant til at arbejde med sine hænder. Han udtrykte taknemmelighed mod Herren for sine syrenbuske, som betød så uendelig meget for hans hustru. Buskene havde vokset sig så høje, at de skyggede for solen ved familien Vances lille hus. Bror Vance fortalte sin hustru at han blev nødt til at skære buskene helt ned, og flytte dem et andet sted hen. Hans kone protesterede kraftigt mod hans beslutning, fordi hun var bange for at buskene ikke ville overleve. Men han syntes at det var nødvendigt at flytte dem.

Han fortalte om den smertefulde men kærlighedsfulde oplevelse at skulle beskære buskene, tilberede jorden et andet sted i haven og til sidst grave rødderne op og plante dem om.

Han beskrev hvordan han hver dag lugede omkring dem, vandede og spejdede efter tegn på nyt liv. Da han ikke så noget tegn, blev han bekymret for at han måske havde ødelagt sin kones smukke buske. Jo mere han tænkte over sin kærlighed til sin evige ægtefælle, des større kærlighed fik han til de rødder i jorden, som han gik og plejede så omhyggeligt.

Endelig – en tidlig morgen – så han til sin lettelse nogle grønne spirer, der beviste at rødderne levede og var i færd med at gro. Han tog sin kone med ud for at se spirerne, og de bad en takkebøn, fordi buskene groede og arbejdet var lykkedes.

Derpå udlagde bror Vance sin historie ved at sige, at mange af os også har tidspunkter i livet, hvor vi føler os svage og hjælpeløse. Han sagde at det sker at Herren beskærer os og måske ovenikøbet flytter os til ukendte steder eller fremmed jord, fordi han har særlige planer med os. Hvis Herren lod os passe os selv, lod os beholde vore oprindelige blade og den gamle jord, ville vi ikke lære af vore svagheder og vi ville ikke få nogen

Illustreret af Scott Snow

mulighed for at overvinde dem.

Når vi skal kæmpe for atter og atter at udvikle os, så bliver vi stærkere og mere værdifulde for Herren, end hvis vi aldrig blev udfordret.

Når vi oplever frygt og smerte i vort liv, bliver hans planer med os tydeligere, efterhånden som vi oprigtigt beder og studerer, vi får fornyet kraft og kan se et formål med vore udfordringer. Dette er én af måderne, hvorpå han viser os vore svagheder og gør „det svage stærkt" for os (Ether 12:27).

Ånden vidnede for mig om sandheden i bror Vances ord, og denne nye tanke gav mig styrke til at fortsætte mine anstrengelser for at genvinde både min fysiske og min åndelige styrke.

Da jeg mange måneder senere befandt mig i et andet ward, med et genvundet helbred, blev jeg kaldet til at være seminarlærer. Mine erfaringer gjorde, at jeg var blevet dygtigere til at studere evangeliet med begejstring og til at dele ud af min nyvundne styrke – ikke kun til de unge i wardet, men også til et par andre medlemmer, som overvejede at blive mindre aktive.

Når som helst jeg synes at det er ubehageligt at skulle i gang med noget nyt, forsøger jeg at erindre mig bror Vances lignelse, og går i gang med at bede om at jeg må udvikle mig sådan, at det vil blive velbehageligt for Herren og mig selv. □

Geri Walton er medlem af Aetna ward i Cardston stav, Alberta, og virker som videreuddannelsesleder i primary.

EN SMERTELIG M

DA MIN MAND BLEV UDELUKKET AF FÆLLESSKA

I 1973 sad min mand og jeg stille og roligt og hørte, hvordan en taler i kirken fortalte om, at udelukkelser af fællesskabet og kirken var taget til indenfor kirken inden for de senere år. Jeg rystede bedrøvet på hovedet, og følte mig tryg og sikker i mit tempelægteskab, mit vidnesbyrd og aktivitet i kirken. Jeg havde på det tidspunkt ingen anelse om at jeg engang ville blive uhyggelig berørt af disse ting.

Mit liv ændredes dramatisk omkring syv år senere, da min mand, en aktiv bærer af det Melkisedekske Præstedømme, hjemvendt missionær, tidligere medlem af et biskopråd og far til vore seks børn, blev indkaldt til en kirkedomstol og udelukket af fællesskabet.

Jeg følte mig svigtet, bedraget og rædselslagen over at dette kunne ske for mig. Da jeg udøste min sjæl for Herren, for at søge svar, lærte jeg nogle evige sandheder, som hjalp mig gennem denne smertelige oplevelse. Herren stod barmhjertigt bag mig, på en måde som kun han kan – både følelsesmæssigt og åndeligt.

Jeg tror ikke at mine lidelser kunne have været værre, om det var mig selv der var blevet irettesat ved en kirkedomstol. Jeg har længe og ihærdigt forsøgt at gøre alt hvad Herren bad mig om. Jeg giftede mig med en vidunderlig ung mand, som havde et meget stærkt vidnesbyrd om evangeliet, og nu følte jeg mig svigtet. Han havde forandret sig, og jeg havde ingen kontrol over situationen. Jeg græd på grund af vores unge søn, der nærmede sig den alder hvor han skulle have det Aronske Præstedømme, og spekulerede på hvordan jeg skulle forklare ham at hans far ikke kunne overdrage ham dette værdifulde præstedømme. En anden af vore sønner skulle snart døbes. Atter søgte jeg en forklaring. Jeg var nervøs for at møde min familie, mine venner og wardets medlemmer. Selv om jeg havde gjort mit bedste for at forsikre mig selv og mine børn om at vi var lykkelige, så var det som at gennemleve et mareridt.

Mine bestræbelser på at finde en måde, hvorpå jeg kunne klare min sorg og skuffelse viste sig at være et fuldtidsjob. Når jeg havde brug for én at tale med, vendte jeg mig til Herren for at få hjælp og trøst. Han blev min kærlige rådgiver.

Nogle år forinden, da vi mistede en spæd søn, gav jeg mig selv skylden for hans død. En forstående læge sagde, at det var helt almindeligt, men ikke desto mindre forkert. Et sørgende menneske ransager helt naturligt sig selv, for at finde på noget han eller hun kunne have gjort, for at forhindre tragedien. „Giv ikke efter for fristelsen til at påtage dig skylden," advarede han.

Efter kirkedomstolen opdagede

IÅDE AT UDVIKLE SIG PÅ

BET, BAD JEG HERREN OM ATTER AT GIVE MIG EN MENING MED LIVET

jeg, at jeg gik i den samme fælde igen. Jeg erkendte lidt efter lidt, at jeg hverken havde herredømme over eller ansvaret for min mands gerninger. Jeg begyndte at koncentrere mig om det, jeg kunne gøre for at ændre mig og bevare herredømmet over mit eget liv.

Samtidig forsøgte jeg ikke alene at acceptere min egen situation, men også min mands. Jeg opdagede, at det ikke nyttede noget at sammenligne vores åndelige fremgang med andre ægtepars fremgang. Når jeg læste om eksemplariske fædre og ægtemænd, kæmpede jeg stadig med mine skuffelser. Men alligevel lykkedes det mig at sige til mig selv: „Deres situation er anderledes. Herren vi hjælpe mig i min situation." Når jeg takkede for de velsignelser jeg havde fået, kunne jeg stadig bedre og mere kærligt acceptere tingenes tilstand. Til min forbløffelse opdagede jeg, at der var tidspunkter hvor jeg følte større lykke og fred end jeg havde følt i mange år.

Somme tider tøvede jeg med at bede om bestemte velsignelser, fordi jeg var bange for at min mands situation ville forhindre os i at modtage dem. Herren hjalp mig hurtigt af med denne tilbageholdenhed, og han har alligevel velsignet os både materielt og åndeligt gennem årene.

Min selvtillid og selvagtelse havde lidt under min mands udelukkelse af fællesskabet. Jeg havde travlt hver eneste dag, som præsidentinde for en af hjælpeorganisationerne i wardet. Hvordan kunne Herren, eller for den sags skyld biskoppen, overhovedet forvente at jeg skulle kunne fortsætte i denne stilling? Jeg følte at jeg var udtømt både følelsesmæssigt og fysisk. Men der blev ikke nævnt noget om at jeg skulle afløses, så jeg beholdt stillingen. Senere forstod jeg, at det var Herrens måde at vise mig at han havde brug for mine evner. Samtidig klarede vore børn sig fortsat godt i skolen. Herren forsikrede os således om at vi ikke var mislykkede som forældre. Disse oplevelser opløftede mig og overbeviste mig om min egen værdi.

I de mange uger, måneder og år der gik, var smerten mere eller mindre udtalt. Jeg blev vant til, at de fleste mennesker undgik emnet når vi talte sammen. Nogle var bange, fordi de ikke vidste hvad de skulle sige, og derfor sagde de ingenting. Jeg har altid påskønnet den veninde der *oprigtigt* spurgte: „Hvordan går det?" og lyttede tålmodigt når jeg fortalte hende det.

Herren fortsatte med at trøste og undervise mig. Jeg beklagede mig ofte over min mands uvillighed til at ændre sig. Men vor himmelske Fader afviste altid, uden undtagelse, min kritik. Han henviste kærligt mine tanker til et skriftsted om tolerance. Han mindede mig også om min særlige rolle som hustru. Jeg blev slået af den del af Lære og Pagter 25, hvor Herren kalder Emma Smith til at hjælpe og trøste sin mand, og var overbevist om at det lige så meget gjalt mig som Emma. Jeg læste dette afsnit om og om igen, hver gang med større tro på min mands værdi.

Jeg bad regelmæssigt om større kærlighed til min mand. Herren svarede mig på usædvanlige, men praktiske måder. Jeg søgte muligheder for at tjene, idet jeg vidste, at vi kommer til at elske dem vi hjælper. Jeg behøvede ikke at lede længe efter muligheder, eftersom min mand var kommet til skade ved tre mindre ulykker indenfor et år. Under sine korte rekonvalescentperioder hjemme, fik han følelsesmæssig omsorg og pleje. Jeg blev ofte belønnet med større kærlighed og påskønnelse for ham.

Jeg opdagede også, at min hjælp ikke behøvede at stille enorme krav til mig. Da min mand var væk hjemmefra det meste af tiden, forsøgte jeg at gøre ham til centrum for min opmærksomhed, når han var hjemme. Det, der begyndte som en udfordring til at give daglige komplimenter, udviklede sig til en vane. Jeg lod også være med at kritisere min mand, hverken over for ham selv eller andre. Disse små anstrengelser gav vidunderlige resultater. Vor kærlighed fik fornyet styrke, på samme

måde som en døende plante retter sig, når den får lys og næring.

Jeg hentede stor trøst og håb i det 27. kapitel i Mosias. Her viser en engel sig for Alma den yngre, på grund af hans fars tro og bønner (se vers 8–17). Gennem disse skriftsteder forsikrede Herren mig om at han besvarer de bønner, vi beder for andre. Jeg gjorde mig til vane aldrig nogensinde at glemme at bede for min mand. Det var straks vanskeligere, omend nok så vigtigt, at bevare troen på at min mands indstilling en dag ville ændre sig.

Jeg har også opdaget, at kærlighed og barmhjertighed er en Guds gave. Kort efter kirkedomstolen opfyldtes jeg pludselig af en dyb hengivenhed og påskønnelse for min mand. Jeg længtes efter at hjælpe ham og støtte ham på enhver mulig måde. Jeg bad regelmæssigt, således som Moroni foreslog – „af (mit) ganske hjerte, at (jeg) måtte være fyldt med denne kærlighed" (Moroni 7:48).

Min mand er nu atter indlemmet i kirkens fælleskab. Selv om der er sket mange ændringer til det bedre, så er hans forpligtelse overfor evangeliet, og hans åndelige ønske om at være aktiv, endnu ikke vendt tilbage. Jeg har dog accepteret den kendsgerning, at kun han selv har herredømmet over den sag. Jeg kan nu udtrykke taknemmelighed for det vi gør rigtigt, fremfor at koncentrere mig om vore fejltagelser. Jeg har til min overraskelse opdaget, at det er muligt at være lykkelig i enhver situation. Jeg har også opdaget, at jeg har fået min største udvikling gennem den mest smertelige oplevelse i mit liv. ☐

Redaktørens bemærkning: Forfatterens navn er tilbageholdt efter ønske.

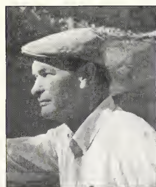
Illustreret af Mark Robison

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik

Ved vi noget om hvordan det, som forsteninger viser om jordens historie, passer sammen med den fremstilling som skriften giver af jordens historie?

Morris S. Peterson, professor i geologi ved Brigham Young Universitetet og præsident for østre stav i Provo, Utah.

Der er meget som vi ikke ved om skabelsen og jordens historie fra begyndelsen. Skrifternes optegnelse er ikke så detaljeret, og videnskabelige optegnelser er ufuldstændige. Det, som lige nu forekommer os at være sandt, med hensyn til jordens historie, kan faktisk vise sig kun at være delvis sandt, når vi får større kundskab. Men vi er blevet forsikret om at dagen vil komme, hvor Herren vil „åbenbare alle ting,

det forbigangne og det skjulte, som intet menneske kendte til, de ting på jorden, hvoraf den blev skabt, hensigten og bestemmelsen med den,

kostbare ting, ovenover og nedenunder, i jorden, på jorden og i himlen" (L&P 101:32–34).

Men indtil da må vi stole på det, som vi lærer gennem skrifterne og det, som vi tror er sandt, på baggrund af de beviser som bliver indsamlet og undersøgt videnskabeligt.

Vi er faktisk blevet *opfordret* til at søge kundskab både i skrifterne og timeligt, i vort forsøg på at lære om Gud og hans skaberværk: „Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske" (L&P 88:78–79).

Sidste dages hellige er enige med ældste James E. Talmage i hans overbevisning, om at „der inden for Jesu Kristi evangelium er plads til enhver sandhed, som menneskene indtil nu har lært og som endnu vil blive bekendtgjort for dem". Lad os med dette i tankerne kort undersøge nogle af de resultater, som vi gennem vore undersøgelser af forsteninger har nået, og sammenligne dem med skriftens optegnelse.

Gud har skabt vores jord og alt liv på jorden. „I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden . . . Gud skabte . . . den hele vrimmel af levende væsener . . . Og Gud så at alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt" (1 Mos. 1:1, 21, 31).

Mellem det levende, som Gud skabte, er der tilsyneladende meget som ikke længere eksisterer. Klippeblokke med forsteninger er der mange af på jorden, og disse forsteninger er af planter og dyr, som engang har levet på jorden og som er blevet bevaret i jordens øverste lag.

Når man undersøger de forskellige lag med forsteninger, ser man tydeligt at der er et meget bestemt ordensmønster i det hele. Som ældste James E. Talmage (en geolog), også skrev i *Deseret News*, den 21. november 1931:

„Der er geologer som siger, at disse meget enkle planter og dyrearter efterfulgtes af andre og mere komplicerede, og at de uforgængelige sten fortæller deres egen historie om, hvordan livet avancerede fra noget meget enkelt til det mere komplicerede . . ."

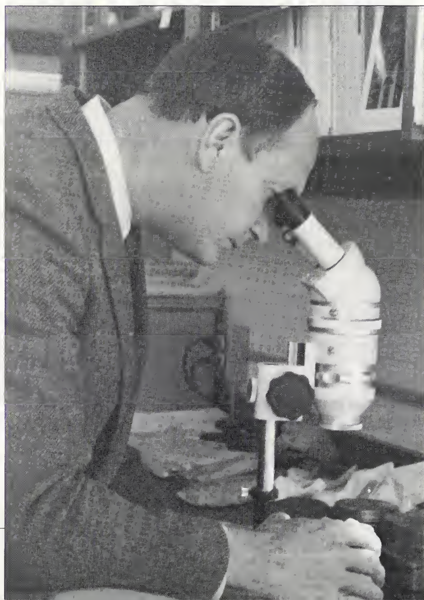
Rækkefølgen, i hvilken forsteningerne forekom, gentager sig selv i de stendannelser man finder rundt omkring i verden. De forskellige former for liv på jorden er endvidere opstået og forsvundet på samme tid overalt på kloden – både i Australien, Afrika, Europa, Amerika og andre steder.

For den, som trofast studerer skrifterne, vil denne præcision afspejle den orden som Gud, den guddommelige Skaber, går frem efter. I 1 Mosebog kan vi læse i hvilken rækkefølge livet blev skabt på jorden – først

planterne (1 Mos. 1:11–12), derpå dyrene (1 Mos. 1:20–23) – og det går igen i det som forsteningerne fortæller os. Tilstedeværelsen af planteforsteninger er ældre end dyreforsteninger.

Dette burde ikke komme som en overraskelse, fordi den Gud, der skabte denne jord, er den samme Gud som inspirerede profeterne. Der opstår kun konflikter, når vi tror at Gud har åbenbaret alt hvad han vil åbenbare om dette emne, eller når vi glemmer at videnskabelige teorier ændrer sig, hver gang der gøres nye opdagelser. Vi er nødt til at erindre os både formålet med at vi fik skrifterne og formålet med videnskabelige metoder.

Det grundlæggende er, at skrifterne vidner om Jesus Kristus og hvordan vi kan modtage frelsens og ophøjelsens velsignelser gennem hans forsoning. De åbenbarer *hvorfor* (og ikke nødvendigvis hvordan) jorden blev skabt, og hvilke love og principper man må følge for at opnå evigt liv. Formålet med videnskaben er på den anden side at finde ud af *hvordan* (ikke hvorfor) verden blev skabt og forstå de love og principper, som styrer den fysiske verden.

Forskellen mellem de roller videnskaben og religionen spiller, kan vi se når vi studerer dinosaurerne. Man har ud fra forsteninger dannet sig den teori at dinosaurer var de dominerende dyr på jorden for mellem 225 og 67 millioner år siden. Nogle af dem var kødædende, andre levede af planter. Nogle var små, mens andre var gigantiske og vejede op til 72 tons og kunne blive op til 27 meter lange.

Disse dyr har helt sikkert eksisteret, for man har fundet forstenede rester af dem over hele verden. Man ved ikke hvilket evigt formål de har tjent i skabelsen og jordens tidlige historie. I skrifterne omtales intet om dinosaurer, og det er ikke videnskabens formål at begynde at forklare hvorfor de var her. Vi må blot konkludere det samme som ældste Talmage gjorde, at „den lange række kalkforekomster og mange af vore dybvandskalksten indeholder skeletrester af dyr. De levede og døde, tidsalder efter tidsalder, mens jorden endnu ikke var rede til at der kunne bo mennesker på den".

Forholdet mellem skrifterne og vor nuværende forståelse af videnskaben forandres altid. Videnskaben lærer hele tiden noget mere om livets historie på jorden, og vi har al mulig grund til at tro at vi vil lære endnu mere ved de stadige undersøgelser.

Det har gennem århundreder været en stadig udfordring og kamp at finde steder i skrifterne, som passede sammen med bestemte videnskabelige resultater. Men erfaringerne viser at det, som et menneske forstår i dag, vil blive ændret af de opdagelser der gøres i morgen. Ved tålmodighed og ydmyghed vil vi til sidst få svar på alle vore spørgsmål – om ikke i dette liv så i det næste.

Heldigvis behøver vi ikke at kende alle detaljer i skabelsen for at drage nytte af evangeliets vigtigste

frelsende ordinanser, og adlyde Guds love for fremgang. Skrifterne og profeternes inspirerede ord er tilstrækkeligt til at føre os tilbage til Gud.

Men det betyder ikke at videnskaben ikke har noget at gøre i vor evige stræben efter sandhed. Jo mere vi lærer om Guds skaberværk, des mere ved vi om ham og hans kærlighed til sit værk. Som sidste dages hellig geolog, betragter jeg mig selv som meget heldig, at jeg har fået mulighed for at studere klipper og forsteninger som beviser på at Gud har skabt vor jord. Alt, hvad jeg har lært om skabelsens underværk, har bestyrket mit ønske om at lære mere om vor himmelske Fader og leve som han ønsker at jeg skal. ☐

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik. Hvilken forbindelse har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med ikke-kristne religioner i verden?

R. Lanier Britsch, vicepræsident for akademisk arbejde ved Brigham Young universitetet på Hawaii.

I 1975 modtog jeg et brev fra en ung mand, som undersøgte kirken. Han var involveret i en populær hindugruppe, og mente at han havde fundet en masse sandheder i hinduismen. Han fortalte at han havde haft problemer med at få et vidnesbyrd om det gengivne evangelium, fordi han også havde fundet sandhed andre steder.

Jeg svarede ham: „Jeg formoder at du synes at det er mærkeligt at man kan finde visse dele af sandheden i mere end én kirke eller én religiøs bevægelse. . . . og du mener derfor: Hvordan kan sidste dages hellige så hævde at de har den eneste sande kirke, når man så let som ingenting kan se at andre religiøse bevægelser også har en vis del af sandheden?"

Jeg fortsatte: „Det burde ikke forbavse os, at vi finder sandhed overalt . . . Alle mennesker har fået Kristi lys, og alle ærlige mennesker har ret til at nyde belønningerne af deres godhed."

Jeg citerede Lære og Pagter 130:20–21: „Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet."

Derpå fortalte jeg ham at „den, der adlyder et af de evige principper, automatisk vil høste belønningen for at efterleve denne lov. Gud vil give alle og enhver deres belønninger." Vi sidste dages hellige tror på at der findes sandheder i mange religioner og filosofier. Der har levet mange store religionsledere på jorden. De har gennem deres lærdomme hævet åndeligheden, moralen og forståelsen for det etiske i deres folk.

Når vi siger, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke, så mener vi at det er den eneste organisation, der har myndighed til at administrere frelsens ordinanser. Vi mener at det er den eneste organisation som bliver ledet af Jesus Kristus, gennem jordiske profeter og apostle. Skønt kirken underviser i frelsens sande lærdomme, så mener vi *ikke* at vi er de eneste som underviser i sandheder.

Lige siden kirkens første tid har forskellige generalautoriteter givet udtryk for kirkens stilling overfor ikke-kristne religioner. Vi skal ikke alene være tolerante overfor deres tro, men vi skal også respektere dem. Den 15. februar 1978 udsendte Det Første Præsidentskab – bestående af præsident Spencer W. Kimball

og hans rådgivere, præsident Marion G. Romney og præsident N. Eldon Tanner – for eksempel en officiel erklæring om kirkens stilling til andre religioner. I den stod der:

„På baggrund af fortids- og nutidsåbenbaringer underviser og erklærer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med glæde den kristne læresætning, at alle mænd og kvinder er søskende, ikke kun blodsbeslægtet med deres jordiske forfædre, men også bogstavelige, åndelige børn af en evig Fader.

Store religionsledere i verden, som f.eks. Muhammed, Kong-fu-tse og andre reformatorer, f.eks. Martin Luther, såvel som filosoffer – Sokrates, Platon og andre – modtog en vis del af Guds lys. De moralske sandheder, som Gud gav dem, har oplyst hele nationer og bragt mennesker til en større forståelse.

De hebraiske profeter beredte vejen for Jesu Kristi komme – den lovede Messias, som skulle bringe frelse til alle mennesker, der troede på evangeliet.

I overensstemmelse med disse sandheder, tror vi, at Gud har givet og vil give alle mennesker tilstrækkelig kundskab til at hjælpe dem på deres vej til evig frelse, enten i dette liv eller i det kommende.

Vi erklærer ligeledes at Jesu Kristi evangelium, som er gengivet til hans kirke i vore dage, er den eneste vej til et lykkeligt liv på jorden og en fylde af glæde i evigheden. De, som ikke har modtaget dette evangelium, vil få mulighed for det i åndeverdenen, hvis det ikke sker i dette liv.

Vi vil derfor gerne i dette budskab give særglig udtryk for vor kærlighed til og interesse i alle mænd og kvinders evige velfærd, uanset deres religion og tro, race eller nationalitet, idet vi ved at vi virkelig er søskende, fordi vi er sønner og døtre af den samme evige Fader."

I denne udtalelse siges det klart at (1) alle mennesker er Guds børn og derfor søskende, (2) den eneste måde at opnå virkelig og fuldkommen glæde er gennem det gengivne evangelium i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, (3) alle vil få mulighed for at antage evangeliet, om ikke i dette liv så i det kommende og (4) De store religiøse ledere i verden (dem, som specielt nævnes i denne erklæring, såvel som mange andre), har modtaget „en del af Guds lys". Muhammed øgede selvfølgelig folks forståelse for religion og ønskede at gøre noget godt for sit land såvel som for mange andre mennesker, udenfor sit lands grænser. Kong-fu-tse gav folk i det østlige Asien en højere moralstandard end den der eksisterede i den øvrige verden.

Der er naturligvis meget i andre religioner, som vi ikke kan acceptere eller gå ind for. Der findes ofte overtro, trolddom og fejltagelser side om side med visse sandheder. Vi kan indenfor mange religioner finde moral, lærdomme og trossætninger som helt klart er værdifulde, og som indeholder evige sandheder. Men samtidig kan man også finde forkerte lærdomme og muligvis religionsudøvelse, som er inspireret af Satan. Vi er nødt til at være opmærksomme på denne blanding af sandhed og fejltagelser, når vi studerer andre religioner.

Verden er ganske enkelt bedre, fordi gode mennesker af alle racer, nationer, tungemål og folk har erkendt sandhed og den rette måde at leve på, og fordi de har forkyndt disse sandheder. Sådanne sandheder var med til at berede vejen for det gengivne evangelium. Med hensyn til verdens religioner – om de er kristne eller ej – så skal vi sidste dages hellige udvikle en venlig indstilling og velvillighed overfor alle mennesker af alle religioner. Som Det Første Præsidentskab sagde: „Vi vil gerne i dette budskab give specielt udtryk for vor kærlighed til og interesse for alle mænds og kvinders evige velfærd." ☐

PATRIARKALSKE VELSIGNELSER

Fotograferet af Philip S. Shurtleff

Ligesom Josef i gamle dage fik en p
Jakob, så kan vi også få en patriarka
os her i de sidste dage.

„Jakob velsigner Josef" – malet af Harry Anderson

Vor himmelske Fader har gjort det muligt for os allesammen at få personlig åbenbaring, for at hjælpe os til at vide hvad der forventes af os.

Har du nogensinde spekuleret på, hvad vor himmelske Fader mon forventer af, dig her i dette liv? Vi ved at vi er her for at bevise, at vi er værdige til at komme tilbage til vor himmelske Fader. Vi ved, at gennem livet, døden og Frelserens opstandelse har vi fået anvist vejen vi skal rejse,. Men giver vor himmelske Fader os også hver især særlige retningslinier?

Ja han gør! Vor himmelske Fader har gjort det muligt for enhver af os at få personlig åbenbaring, for at hjælpe os til at vide hvad der forventes af os. Denne åbenbaring kan vi få i en patriarkalsk velsignelse. I en patriarkalsk velsignelse får man oplyst sine personlige talenter, sin slægtslinie og sine potientielle muligheder. Den kan motivere, vejlede, advare, råde og trøste.

Patriarkalske velsignelser er åndelige vejkort, som kun forstås ved Ånden, derfor må de læses i forbindelse med bøn. De gives for at vi kan se vor evige eksistens i et guddommeligt perspektiv. De personlige velsignelser, der beskrives her, kan hjælpe os til at sætte pris på os selv, som vi virkelig er.

En patriarkalsk velsignelse gives af en mand, *der er ordineret til patriark.* Der er mindst én mand, der er ordineret til patriark, i hver af kirkens stave. Hans eneste ansvar er at være åndeligt beredt til at give patriarkalske velsignelser til stavens værdige medlemmer. De velsignelser, han udtaler, er så vigtige, at der tages kopier af dem der gives, overalt i verden, og disse opbevares i kirkens historiske arkiv.

De lovede velsignelser er forskellige fra den ene til den anden, alt efter folks behov. Sommetider virker det som om, at de velsignelser der loves, aldrig kan blive opfyldt, men vi må huske på at vor himmelske Fader ser anderledes på tingene end vi gør. Ældste Thomas S. Monson, der er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har for eksempel fortalt denne historie:

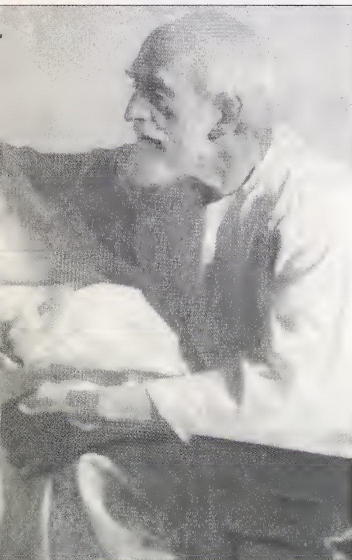
„For nogle år siden gav en patriark en ung pige en velsignelse . . . hun boede i Polen. I velsignelsen følte han sig inspireret til at sige at hun ville blive gift i Herrens tempel. Han tøvede med at give hende dette løfte, for der var ingen som helst mulighed for at hun kunne forlade Polen, så hun kunne blive gift i templet. Men han reagerede på Åndens hvisken og gav pigen dette løfte.

Efter velsignelsen kom patriarken hen på mit kontor og spurgte: ‚Gjorde jeg ret i det?' Jeg antydede at et menneske altid gør det rette, når det reagerer på Helligåndens hvisken. Han sagde: ‚Jamen, jeg har givet hende et løfte, som ikke kan blive opfyldt!' Jeg svarede: ‚Lad os stole på Herren af hele vort hjerte . . .' I løbet af to år blev der indgået en aftale mellem Polen og Tyskland, som tillod folk, der af oprindelse var tyskere, at vende tilbage til Vesttyskland. Denne søde unge pige flyttede til Vesttyskland, hvor hun frit kunne gå i Herrens tempel, når hun engang skulle giftes" (Scandinavian Area Conference, august 1976, s. 10).

Hvornår skal vi modtage en velsignelse

Enhver betydningsfuld oplevelse i livet bliver mere meningsfyldt, hvis vi er forberedt på den. Eftersom kirkens medlemmer normalt kun får én patriarkalsk velsignelse, bør denne hellige begiv-

atriarkalsk velsignelse af sin far,
lsk velsignelse, som kan vejlede

enhed finde sted på et passende tidspunkt og på en passende måde. Kirkens patriark, ældste Eldred G. Smith, har givet følgende råd: „Det anbefales kraftigt at den ikke gives før 12–års alderen, men alderen afhænger helt og holdent af den enkelte.

Den bør gives på et tidspunkt, hvor den pågældende selv har et ønske om at arbejde for Herren og være noget for andre" (se *Hjælpeforeningens studiekursus* 1980–81, s. 81).

Unge mennesker får ofte en patriarkalsk velsignelse, når de er mellem 15 og 20 år og begynder at tænke alvorligt over hvad de vil gøre i livet. (Patriarkalske velsignelser er naturligvis for alle aldersgrupper, hvad enten man er født i kirken eller er omvendt til kirken).

Forberedelser til at modtage en velsignelse

Når du ønsker det, og føler dig værdig til det, kan du få en patriarkalsk velsignelse. Du skal interviewes af din biskop eller grenspræsident. Hvis han mener at du er tilstrækkelig forberedt, vil han skrive dig en anbefaling, så du kan få velsignelsen. Du træffer derpå aftale med patriarken. Hvis I ikke har nogen lokal patriark, kan du træffe en anden aftale gennem stavs- eller missionspræsidenten.

Når tiden er inde til at du skal have velsignelsen, kan du gøre denne begivenhed til noget mere personligt for dig og/eller dit barn, ved at søge Herrens vejledning i faste og bøn. Hvis du synes, kan du læse beretningen om hvordan Jakob velsignede sine 12 sønner og gav Josef en særlig velsignelse. Gør du det, vil du bedre kunne forstå det der siges i en sådan velsignelse.

Hvilken gavn har man af en velsignelse?

Opfyldelsen af de løfter, der gives i patriarkalske velsignelser, afhænger af vores værdighed til at modtage dem og få gavn af dem. Herren kan love velsignelserne, men han kan ikke tvinge os til at modtage dem.

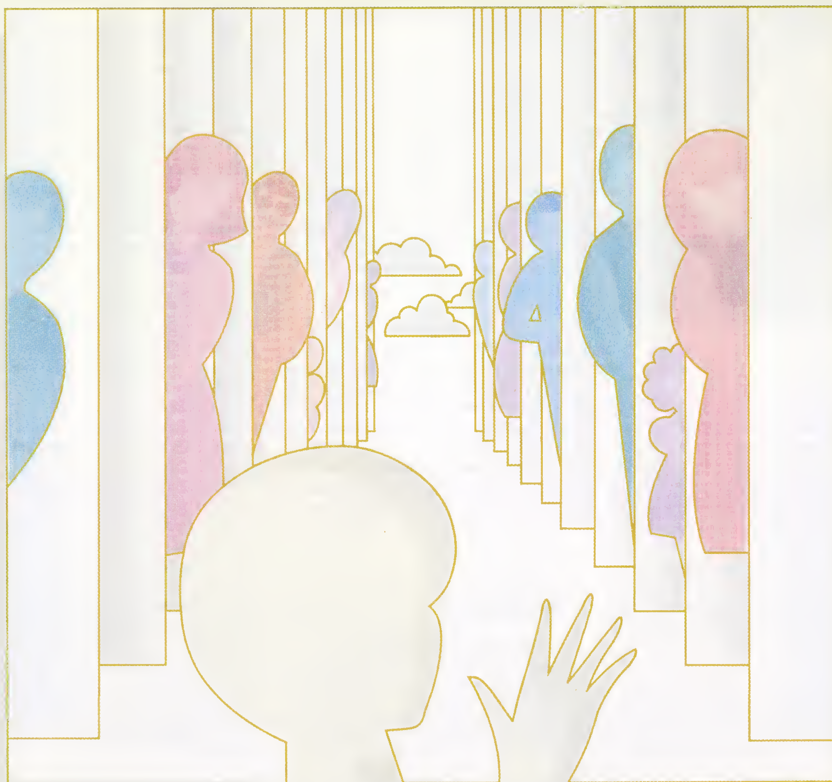
En patriarkalsk velsignelse er en personlig velsignelse fra Herren til dig. Hvis du adlyder Herrens bud og studerer evangeliet, vil du bedre forstå meningen med velsignelsen.

Det vil være klogt af dig at lave en kopi af din patriarkalske velsignelse, som du jævnligt kan læse, og en kopi, som du kan opbevare sikkert i dine familieoptegnelser. Efterhånden som du bliver mere moden, vil denne store velsignelse kunne bringe dig større forståelse for tingene, dersom du læser den regelmæssigt og i forbindelse med bøn. På den anden side bør dette hellige og personlige papir ikke vandre fra den ene til den anden, for at blive drøftet åbenlyst. Den er først og fremmest beregnet til at blive brugt personligt af den, som har modtaget den, men man kan tale med sin familie om den på passende tidspunkter.

Det kan især være en hjælp at gennemgå sin patriarkalske velsignelse, når man er inde i en svær periode, så man kan blive mindet om hvor meget vor himmelske Fader elsker os. „Sæt dig og læs din patriarkalske velsignelse," anbefaler ældste Smith, „når du er foruroliget, bekymret og ikke helt tilfreds med din tilværelse. Når man læser sin patriarkalske velsignelse, vil man sommetider få mod til at blive bragt tilbage til sit udgangspunkt, og på den måde kommer man igen på ret kurs" (se Hjælpeforeningens Studiekursus 1980–81, s 83). □

HVEM SKAL JEG VÆRE BANGE FOR?

Spørg fem forskellige venner hvad de er bange for og du vil formodentlig få fem forskellige svar. For én vil det være for at stifte nye bekendtskaber. For en anden at gå op til eksamen. Somme tider er vi bange for det ukendte. Nogle af os er bange for at fortælle vore venner om evangeliet.

Illustreret af Perry VanSchelt

Kathleen Lubeck

Hvis du nogensinde har haft det sådan, kunne jeg tænke mig at du skulle møde Anna Ruth Aaron på 15 år. Hun er fra Lubbocks første ward i Texas. Jeg var så nervøs for at tale med mine venner om Kirken," sagde Anna Ruth. „Men jeg har altid fortalt meget åbenlyst at jeg er mormon. Mine venner ved hvad jeg mener om at drikke og ryge. Hvis en nyankommen til fester har forsøgt at overtale mig til at gå imod mine standarder, har mine venner altid bedt dem om at holde op med det.

Jeg har altid drømt om at være missionær og få én af mine venner – eller dem allesammen – ind i kirken."

Drømme har en vis evne til at fordrive frygt. Det skete i det mindste for Anna Ruth, da hun pludselig opdagede at hun var i færd med at fortælle en god veninde om kirken.

„Jeg kendte Diane Swann en lille smule, men lige fra den første dag i det nye skoleår, blev vi nære veninder. Vi begyndte at følges ad hjem fra skole og at tilbringe noget af vores fritid sammen. En dag på vejen hjem, var det som om noget sagde til mig: ‚Spørg hende . . . spørg hende . . . spørg.'

Så jeg sagde: ‚Diane, må jeg spørge dig om noget? Jeg har aldrig gjort det før, og jeg vil indrømme at jeg er nervøs for det, men kunne du ikke tænke dig at møde nogle missionærer fra min kirke? Du kunne få én af de lektier, som de giver, som forklarer noget om min kirke. Hvis du ikke ønsker det, så forstår jeg dig godt, og vi vil stadig være venner som før.'

Diane svarede: ‚Jo, jeg vil gerne have en lektie, men du skal lige vide, at jeg ikke vil tilslutte mig din kirke.'"

Anna Ruth traf aftale om den første lektie. Diane kom og der var en god ånd til stede. Diane spurgte sin mor om hun måtte fortsætte og få nogle flere lektier og hendes mor sagde ja, men hun sagde at hun ikke syntes at Diane skulle tilslutte sig Kirken. Diane fortsatte med at få lektierne, missionærerne udfordrede hende til dåb, hendes mor gav sin tilladelse – og Diane tilsluttede sig Kirken.

Hvad syntes Diane nu om at Anna Ruth fortalte hende om Kirken?

„Jeg blev ikke stødt over det, men jeg blev overrasket," sagde Diane. „Min mor blev overrasket, da jeg fortalte hende om min interesse for Kirken, fordi vi ikke talte ret meget om religion i vores hjem. Min bror drillede mig, men min mor støttede mig og kom til min dåb. Jeg synes at det er en vældig god idé at tale med sine venner om Kirken, for hvis Anna Ruth ikke havde fortalt mig om den, var jeg ikke blevet medlem. Man skal ikke være bange for at spørge."

Anna Ruths drøm om at være missionær for sine venner udvikler sig stadig – over al forventning.

„Min veninde, Dawn, hørte Diane og mig tale om Kirken, og hun sagde en dag at hun måske også var interesseret," sagde Anna Ruth. „Jeg blev lykkelig. Pigerne skulle have deres konference ugen efter, og en af præstedømmelederne i vores ward sagde, at de havde et særligt fond, som var beregnet til at betale for en ung pige, der ikke var medlem, som en af pigerne kunne tage med. Så min mor hjalp mig med at arrangere det, så Dawn kunne komme med. Konferencen var virkelig inspirerende, og Dawn sagde at hun gerne ville døbes. Ugen efter begyndte hun at få lektier, og et par uger senere blev hun døbt."

Men Anna Ruth opdagede at hendes drøm ikke sluttede ved Dawns dåb.

„Kort efter at Dawn var døbt, kom en af mine venner, som jeg har kendt i mange år, og sagde at hun gerne ville med mig i kirke om søndagen."

Så, hvad tror du nu Anna Ruth Aaron synes om at missionere?

„Det er fantastisk," sagde hun. „Det er så spændende. Det vil være den største glæde for mig, dersom de forbliver aktive i Kirken, og udvikler sig i den.

Jeg vil gerne opfordre unge mennesker overalt til at lade folk vide at de er medlemmer af Kirken. Når de føler sig tilskyndet til at fortælle om evangeliet, håber jeg at de vil rette sig efter tilskyndelsen og når de føler trang til det, bære deres vidnesbyrd. Det er så vigtigt at dele evangeliet med andre, og give dem en chance for at kende og føle den store glæde, fred og sindsro som Kirken giver os. Jeg elsker evangeliet af hele mit hjerte og ønsker at dele det med alle som jeg møder."

Det var hvad der skete for én, der var en lille smule bange for at fortælle en veninde om evangeliet. □

Sommermorgenen var lys og kølig. Jeg stod ved bredden af Snake River i Idaho og tænkte på den smukke natur som omgav mig, og på en alvis himmelsk Faders skaberværk. I nærheden lå slusen, som dirigerer flodens løb ud i vandingskanalerne, der forsyner de frugtbare marker med vand.

Jeg stod i dybe tanker og betragtede en lille genstand der drev på floden et godt stykke borte. Efterhånden som den kom nærmere kunne jeg se at det var en gummibåd. Først et øjeblik senere så jeg at der også sad en familie i den lille båd. Foran dem, lige hvor jeg stod, slog floden et sving. Vandet var meget dybt og strømmen kraftig. Det var sikkert at følge flodens hovedstrøm, og hundredevis af

LØFTET

Ældste Devere Harris De halvfjerds' første Kvorum

både tog den tur hvert år. Men jeg havde på fornemmelsen at denne familie havde problemer med at styre den lille båd rundt i svinget, og at gummibåden ville komme faretruende nær de store cementrør under mig – dem som vandet blev ført igennem, ud til vandingskanalerne.

Jeg så for mig hvordan gummibåden var havnet ved kanten af et af cementrørene, med fare for at blive trukket med igennem. Derpå så jeg at bådens passagerer – en unge far og mor, en bedstemor og to små drenge – rejste sig op og forsøgte at trække båden langs med cementrørene og ind mod flodbredden for at komme i sikkerhed. Faderen rakte hånden ud imod mig og råbte: „Hjælp os!" Hvor jeg dog ville ønske at jeg havde kunnet. Jeg rakte min hånd ud imod dem så langt som jeg kunne, men idet han desperat forsøg-

te at nå min hånd, så jeg at båden lagde sig på siden. Sammen med alle 5 familiemedlemmer blev den trukket ned i vandstrømmen og ind i cementrøret med hele familien.

Jeg blev rædselslagen! Min første tanke var at de kunne blive fanget i cementrøret af nogle jernstænger der sad på tværs for at opsamle træstammer, som kom fra floden. Jeg vendte mig om, for at se om de kom ud i den anden ende af cementrøret mod vandingskanalerne.

Når vandet med voldsom fart brusede ud og ind af cementrørene piskedes det til skummende bølger op til en højde på 3 meter. Jeg så faderen komme op af de skummende bølger, derpå moderen. Det så ud som om de begge var gode svømmere. Jeg hørte bedstemoderen skrige. Hun var skyllet 50 meter ned ad floden, og kunne tilsyneladende ikke svømme. Jeg løb langs flodbreddden, og det lykkedes mig at bringe hende sikkert i land.

Vi stod alle rædselsslagne ved flodbredden. Hvor var de to små drenge? Moderen skreg højt. Faderen løb op og ned langs den brølende flod. Ingen af drengene kom op til overfladen.

I samme øjeblik kom en bil hen imod os. Jeg forklarede hurtigt chaufføren hvad der var sket, og han kørte afsted efter hjælp. I løbet af et øjeblik var der et stort opløb. Folk i motorbåde eftersøgte kanalen, men til ingen nytte. De to små drenge var ikke til at finde.

Glæde vendtes til sorg

I sådanne ulykkelige øjeblikke går mange tanker gennem hovedet. Jeg var helt forvirret. I løbet af et sekund havde jeg set en glad familie blive til en panikslagen, ulykkelig, bedrøvet og ensom familie, fordi de ikke havde forventet at floden slog et sving, fordi den stærke strøm havde trukket dem den gale vej gennem cementrøret og ud af kurs. Mit hjerte blødte for disse unge forældre, da jeg så sorgen og desperationen i deres bedrøvede ansigter.

Jeg kørte hjem, tung i sindet. De to små drenge var døde. Men hvad er døden? Kun en midlertidig adskillelse fra dem, som i templet har planlagt at blive en evig familie. Jeg blev klar over at jeg intet vidste om den familie, hvis tragedie jeg havde været vidne til, men jeg bad til at de overlevende til sidst ville finde trøst og fred i vor himmelske Faders kærlighed.

Men hvad med de forældre, der har en søn eller datter der er blevet trukket med af fristelsernes og fejltagelsernes strøm? En søn eller datter der har mistet sit vidnesbyrd, sin tro og somme tider også sit håb? Jeg har været vidne til at glade familier blev bedrøvede, familier som lider hele livet, fordi et medlem ikke holdt den rette kurs.

Vi må træffe de rette valg

Unge mennesker – I lever i en fortravlet verden. I må tænke klart og træffe de rette valg. Der er så meget af jeres fremtidige liv, som er afhængig af de valg I træffer lige nu. I må holde jer fra den kurs, der fører jer mod det onde.

I et kort, ubetænksomt øjeblik på jeres vej gennem livet, kan synden krybe ind og skabe panik, sorg og bedrøvelse for jer selv og jeres kære. Nogle mennesker synes at efterlevelsen af evangeliet og lydighed mod det, som de er bedt om at gøre, fratager dem deres frihed, og derfor gør de oprør imod det og siger: „Jeg vil være mig selv, jeg vil være fri, jeg vil ikke lade evangeliets regler og bud stå mig i vejen for noget."

Sammenlign dette med de mange unge mennesker, som holder sig „til jernstangen" (se 1 Nephi 8:19–30) og adlyder Guds bud, forkynder evangeliet, betaler tiende og fasteofre, studerer skrifterne, kommer i kirken og lever deres liv på en måde, som gør dem selv og deres omgivelser lykkelige. „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte," siger Herren (se L&P 82:10).

Løftet er dette, at dersom vi lever værdigt, kan du og alle vi andre komme tilbage til Herren og få alt hvad han har. Det er vor himmelske Faders håb at det vil lykkes for dig at nå dette mål. Han har beredt vejen, og livets kurs er afmærket. Lad dig ikke friste til at forlade den, så du ikke alene mister velsignelserne i dit fysiske liv, men også velsignelserne i dit evige liv. ☐

NÅR HJERTET SYNKER I LIVET PÅ MENNESKENE

Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' første Kvorum

Vold, krige, hungersnød, ødelæggelser og ødelæggende kræfter i naturen, som vi er vidne til i medierne hver dag, taler deres tydelige sprog om, at vi lever i en tid med stor forvirring, således som Herren profeterede det ville blive, da han sagde: „Og på den dag . . . (skal) hele jorden . . . være i bevægelse og hjertet synke i livet på menneskene" (L&P 45:26). Når „hjertet synker i livet på menneskene", så kan en dyb ængstelse få os til at miste den selvtillid, som er så væsentlig for vor succes. Vor tid er en tid, hvor der er alvorligt brug for, at venner og bekendte gensidigt yder hinanden en kærlig støtte.

En sådan kærlig støtte er livsnødvendig, selv for mennesker som ikke ser ud til at trænge til den. Stålkonstruktionsarbejdere har for eksempel ry for at være stærke og modige. Det er dem der bygger stålrammerne til bygninger og broer. Nogle af bygningsværkerne, som de laver, hæver sig over 100 etager opefter, og når de bygger dem, går de på de smalle jernbjælker de bolter sammen. Nogle af de broer de bygger, spænder over store vande, hundrede af meter nede, og de går på de smalle bærebjælker, som senere skal bære de tunge kørebaner, hvorpå den myldrende trafik skal køre.

Disse arbejdere må være meget opmærksomme og forsigtige, et enkelt fejltrin kan blive deres sidste. Det er nødvendigt at de altid tænker over hvad de gør. Mange af de ulykker, der har ført til skader eller død, kan spores tilbage til en uenighed i hjemmet eller en tung byrde, som har påvirket deres følelser og fået dem til at glemme deres arbejde. Selv om deres profession giver dem ry af at være ufølsomme overfor den risiko de udsættes for, repræsenterer de dog en gruppe normale borgere, hvis følelser, bekymringer, ansvar og egenskaber, er som alle andres. Den eneste egenskab, som de fremfor alt må være i besiddelse af, er imidlertid

selvtillid. De skal være frygtløse.

Jim havde stor erfaring i sit arbejde. Han havde været stålkonstruktionsarbejder i over 30 år og havde arbejdet på næsten ethvert job indenfor sit erhverv, og havde stor erfaring. Han havde vandret på smalle bjælker hundreder af meter over jorden og kravlet helt ud til enden af jernbjælker, for at slutte forbindelser, tusindvis af gange. Dem, der forbinder konstruktionerne, hører til de bedste blandt stålkonstruktionsarbejderne og deres arbejde kræver det største mod. Jim blev beundret af sine kammerater for sit store mod og sin stabilitet.

En dag, mens han arbejde sammen med et hold stålkonstruktionsarbejdere på et forrevet bjerg i Colorados klippebjerge, opstod der pludselig en storm. Regnen begyndte at strømme ned, det lynede og tordnede og det blæste kraftigt. Stålkonstruktionsarbejderne skyndte sig ned og samledes i deres skur, hvor de ventede til stormen havde lagt sig.

De havde været i skuret et kvarters tid, da en af dem spurgte: „Hvor er Jim?" Han var ikke i skuret. De gik ud på arbejdspladsen og så op på stålkonstruktionen. Og der var han. Han stod på en bjælke, med sine arme krampagtigt om en stålsøjle. De kaldte på ham, men han svarede ikke, så to af kammeraterne kravlede op på stilladset og fandt ham stiv af skræk. Han klamrede sig så krampagtigt til bjælken, at han måtte vrides løs. Kammeraterne bandt ham til en wire og hejsede ham ned på jorden. Han var stiv af skræk.

De bragte ham ind i skuret og varmede ham op ved ilden. En time efter havde stormen lagt sig, og vejret var atter roligt, solen skinnede klart og fuglene sang i træerne. Arbejdsholdet gik atter i gang, men Jim blev inde i skuret. Han havde tabt sit mod og var bange for at komme til vejrs igen.

Formanden blev opmærksom på problemet. Der var ikke noget at skamme sig over. Det kan ske for den bedste. Situationen krævede klog omsorg og opmærksomhed. Hvis Jim ikke kom til vejrs nu, kom han det aldrig. Det rædsomme uvejr havde, sammen med faren ved hans arbejde, knust den garvede arbejders ånd. Kun han alene kunne reparere skaden. Men han havde brug for en hjælpende hånd som ingensinde før.

Den kloge formand lagde armen om Jim og sagde, at det, der var sket for ham, kunne ske for enhver af dem. Formanden sagde, at Jim skulle gå tilbage til sit arbejde, mens han forsikrede ham om sin fulde tillid til at han kunne klare

det. Jim vidste at formanden havde ret. Enhver stålkonstruktionsarbejder ved, at han skal tilbage. Jim vidste at han måtte gøre det straks. Det ville blive endnu vanskeligere i morgen, hvis han ikke gjorde det i dag, og i løbet af en uge ville det være umuligt. Han tog sig sammen, gik op på stilladset og gik til arbejdet. Han følte sig svag i benene og rystede over hele kroppen. Da han kravlede op på stilladset og forsigtigt genoptog sit arbejde, lød der opmuntrende råb fra kammeraterne. De gav ham den styrke og selvtillid han havde brug for.

Jim fortsatte arbejdet, og da han prøvede at holde trit med sine kammerater, genvandt han langsomt sin selvtillid. Havde formanden ikke forstået dette, eller dersom kammeraterne havde kritiseret ham, var Jim højst sandsynligt ikke vendt tilbage til sit arbejde. Jim lærte at hans arbejdskammerater var virkelige venner, for de forstod ham og støttede ham på et tidspunkt, hvor han var i stor nød.

Hvad var nu årsagen til at en mand, med så stor erfaring, en mand der altid havde haft mod og selvtillid, kunne blive overvældet af frygt? Lægerne beskriver hans tilstand som ekstrem ængstelse. „Ængstelse er en særdeles ubehagelig spændingstilstand, som antyder at der er en vis fare på færde for den (pågældende). Når faren er virkelig, taler vi om frygt. Når den er indbildt, kalder vi det ængstelse (en bevidst eller ubevidst tanke for noget at ængstes for)." (Weiss and English: *Psychosomatic Medicine*, 2d ed., s. 22).

Den uro og strid, der findes i vore dages samfund, betyder at mange mennesker bliver frustrerede, overvældede af ængstelse og frygt. Når et menneske kæmper for at opnå tryghed og selvtillid, er det vigtigt at venner lægger armen om ham og forsikrer ham om at han ikke er alene, at han kan klare kampen og vende tilbage. Alt for ofte svækker vi et sådant menneske, fordi vi kommer med tankeløse bemærkninger og mangler forståelse, fremfor at opmuntre i kærlighed og ægte omsorg.

Frelseren talte om en sådan kærlighed og omsorg i følgende lignelse: „Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone.

Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene.

Og han skal stille fårene ved sin højre side og bukkene ved sin venstre.

Da skal Kongen sige til dem ved den højre side: ‚Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.!'

Da skal de retfærdige svare ham og sige: ‚Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

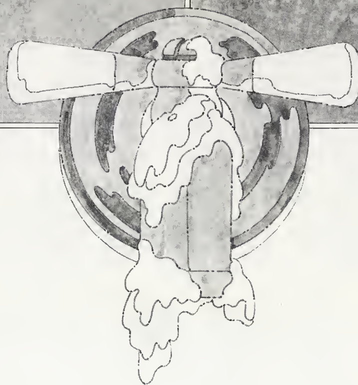
Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare og sige til dem: ‚Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.'" (Matt. 25:31–40). □

Illustreret af Rob Colvin

Sue Draper

Vinteren det år var den koldeste det havde været i den del af landet i mange år. Det sneede og temperaturen blev lavere og lavere dag for dag. Det varede ikke længe før jorden var frosset og der var is på floden.

Jeg var missionær i Sydfrankrig og var kommet til området, og jeg forventede normale vejrforhold med lune vintre og behagelige somre. Vores lejlighed var, som de andre i området, bygget til et lunt klima. Væggene er ikke isolerede, og det er vandrørene, der sidder udenpå huset, heller ikke. Det er det mest økonomiske og det passer til forholdene.

Efterhånden som dagene gik og vejret blev koldere, var det som om at folks indstilling også blev køligere, og de var ikke længere så modtagelige. Det blev stadig vanskeligere at få kontakt med dem.

Vi opdagede snart, at folk inde i byen måtte klare sig uden vand, fordi vandrørene var frosne. Frosten bredte sig som pest, men vi håbede at den ikke nåede ud til vores bydel. Ængsteligt vågede vi og ventede, det varede da heller ikke længe, før vi en morgen vågnede op til en kold lejlighed uden vand. Mange af beboerne i vores hus havde familie eller venner i nabolaget eller en brønd i deres baghave – naturligvis var vi ikke så heldige.

Vi gjorde hvad vi kunne for at overleve denne vanskelige tid, ved at købe dyrt vand i flasker, som blev solgt i butikkerne. Vi måtte gå 20 minutter hver morgen til kirken, for at vaske os og lave mad. Efterhånden syntes vi at vi burde have en spand vand i vores lejlighed, så vi havde til at vaske os og til en nødsituation. Vi besluttede os til at bruge vores fridag til at finde én, som endnu havde rindende vand og som ville give os en spandfuld.

Vi opdagede snart, at den kulde vi havde mødt, når vi gik ud for at tale med folk, gentog sig her, når vi bad om en spand vand. Folk reagerede på vores anmodning med en kulde, der føltes som et iskoldt vindpust.

De typiske svar var: „Hvis jeg giver jer mit vand, hvad skal jeg så selv drikke? Jo mere jeg giver væk, jo mindre har jeg til mig selv." Det var svært for os at bevare modet. Tiden gik, uden at det lykkedes for os at få noget vand, så vi besluttede os til at forsøge at banke på én dør mere, før vi gik hjem.

Vi gik hen til en dør og bankede på. Det var interessant at sammenligne denne dags arbejde med det arbejde vi almindeligvis udførte. Folk forstod ikke betydningen af det som vi havde til dem. De var slet ikke interesseret i det vi fremlagde for dem. De vidste bare at de havde travlt og ikke ville forstyrres af to søstermissionærer fra et fremmed land, og som gik i lange overfrakker og havde navneskilte på.

En dame lukkede op og kiggede medlidende på os, da vi præsenterede os og forklarede hende vores problem. Hun svarede hurtigt, og lige straks lød hun som alle de andre: „En spand vand?" spurgte hun. „En spand vand – er det alt hvad I beder om? I kan få to, eller tre eller ti eller flere. Kom endelig igen, for når jeg poster vand ud til andre, så fryser mine vandrør ikke. Når vandet bliver ved med at løbe, fryser det ikke. På den måde får jeg selv mere, jo mere jeg giver væk."

Denne ene kvinde, i et land langt borte fra vort hjem, levede på den måde som Frelseren lærte os, da han sagde: „Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig" (Matt. 25:35).

Og det samme gælder vore vidnesbyrd. ☐

EN SPAND VAND

Folk reagerede på vores anmodning med en kulde, der føltes som et iskoldt vindpust. Det var svært for os ikke at tabe modet.

Illustreret af Lee Shaw

TROENS REPUBLIK

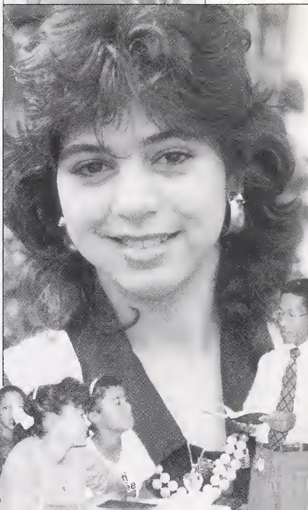

De unge nyder det evigt voksende evangeliske lys i Den dominikanske Republik

Lisa A. Johnson

Fotograferet af forfatteren og Janet Thomas

Et tordenskrald, og lyset blafrer før det går helt ud en morgen i seminarklassen i Santo Domingo – hovedstaden i Den Dominikanske Republik. En eller anden går ud for at finde et stearinlys. Den livlige samtale om skrifterne fortsætter næsten uforstyrret, og man kan stadig høre eleverne læse skriftsteder, selv om regnen trommer på taget.

Men vent et øjeblik! Der er helt mørkt, og eleverne kan på ingen måde se noget i deres bøger, men de læser stadig – allesammen! Ja – for de har lært skriftstederne udenad til i dag – og dem citerer de! De lærer omkring 10 skriftsteder udenad om dagen.

En sådan flid og hengivenhed er ikke ualmindelig for mange af Kirkens unge medlemmer i Den Dominikanske Republik. Det er ikke kun en søndags-kirke for dem. Seminar er ikke kun noget de går til om morgenen. Evangeliet er en drivkraft i deres liv, og de anvender det flittigt i dagliglivet.

En af de unge piger ønskede for eksempel at gå til morgenseminar, men hendes forældre syntes at det var for meget besvær, så de sagde at hun skulle udføre alle sine pligter derhjemme før hun tog afsted. De gav hende en lang liste over opgaver. Til deres store overraskelse stod hun op klokken fire om morgenen og udførte alle sine pligter, før hun gik til seminar.

Nogle af eleverne skal gå en halv time ad mudrede veje for at komme til seminar om morgenen, men de kommer aldrig for sent. De siger at det er tiden og anstrengelserne værd. „Vi elsker Kirken," siger Wally Ventura, fra Orzama ward. „Vi er så taknemmelige for den, og vi kan aldrig gøre nok."

De fleste af dem synes ikke at de gør nok. Når skolen er forbi om eftermiddagen, samles mange af wardets unge i den lokale kirkebygning, for at lære salmer, spille volleyball eller basketball, eller for at studere evangeliet. Om aftenen – efter middagsmaden – går de ud sammen med fuldtidsmissionærerne, eller også hjælper de til ved en *Noche de Amistad* eller en „åbenthus-aften". Disse programmer, som er beregnet på at drage folk ind i fællesskabet, er nogle som wardmedlemmerne afholder for undersøgerne. Det er i reglen en kombination af film, vidnesbyrd, taler, sport og forfriskninger, for at gøre undersøgerne bekendt med Kirken og få dem til at føle sig velkomne. Ofte tilrettelægger de unge selv hele aktiviteten.

Skønt Kirken først blev organiseret i Den dominikanske Republik for ni år siden, så er der i dag over 11.000 medlemmer. Det er ikke ualmindeligt at døbe 300 på en måned.

Så – hvor og hvad er helt præcist det sted, hvor missioneringen har en sådan succes og hvor de unge er så stærke? Den Dominikanske Republik ligger på øen Hispaniola, den samme ø som landet, Haiti ligger. Det er en tropeø i Vestindien, vest for sydspidsen af Mexico og nord for Venezuela.

Her, som i mange andre lande med et mildt klima, elsker folk at købe ind på markeder med frugt og grøntsager – med så mærkelige navne som *zapote, guanabana, lechosa* og *granadillo.*

De farvestrålende huse er åbne, så den kølige brise, naboerne og slægtninge kan komme ind. Folk er nær hinanden – både socialt og fysisk.

Dette træk er en stor hjælp for missioneringen. Når missionærerne kontakter nogle mennesker i et kvarter, så ved alle at de er der. Når en familie begynder at få missionærlektier, kommer nysgerrige naboer til. En pige sagde, at hun blev interesseret i Kirken, fordi hun gik forbi en nabos vindue og gang på gang så at de sad og læste i Mormons Bog. Hun måtte bare finde ud af hvad det var de læste.

De unge dominikanere får flere og flere muligheder for at tale om Kirken for hver dag der går. Eftersom antallet af kirkemedlemmer vokser så hurtigt (der er op til 30 sidste dages hellige i visse gymnasier), så lægger lærerne mere mærke til dem og stiller *„los Mormones"* spørgsmål om deres religion i timerne. De besvarer altid spørgsmålene høfligt, selv om det ikke altid er lige let, men så beder de og får inspiration, og så kan de unge besvare de fleste spørgsmål. På grund af dette henvender nogle af deres klassekammerater sig til dem efter skoletid og stiller flere spørgsmål.

De fleste dominikanere er åbne og ligetil, og de er meget stolte af deres arv. Christopher Columbus landede ved deres ø efter en af sine rejser til den nye verden. Hovedstaden, Santo Domingo, er den ældste by i den nye verden, og Den Dominikanske Republik kan sige at de har den nye verdens første universitet.

Da spanierne begyndte at bosætte sig i området, døde mange af de indfødte indianere, men de, som overlevede, videreførte deres lamanitiske arv, helt ned til nogle

af vore dages dominikanere. Den dominikanske kultur er i vore dage påvirket af den spanske, indianske, franske og afrikanske.

Denne sammenblanding har resulteret i den yndefulde og dog så livsglade nationaldans, som kaldes *merengue*. Det er ikke en dans som danses parvis, men det er en dans som ses til mange af Kirkens aktiviteter. Merengue-dansen er lige så naturlig for de fleste dominikanere som det er for dem at le.

Interessant nok udgør merengue-dans og -musik et særligt og vanskeligt problem for de unge dominikanere. Det er som om at de fleste og bedste merengueorkestre har deres koncerter om søndagen. Selv om de unge hører merenguemusik til hverdag, så er deres radioer tavse om søndagen.

En sådan forpligtelse overfor evangeliet forbereder de unge til at nå højere mål. „Jeg vil gerne på mission," siger Johnny Ubiera på 17 år – han er fra Mendoza gren. Han tilbringer en masse tid med at forberede sig til sin mission, ved at gå til seminar, læse i skrifterne og arbejde sammen med fuldtidsmissionærerne. Næsten halvdelen af missionærstyrken i dette land er indfødte dominikanere, og denne procentdel er stadig stigende.

Pedro Rodiguez vidste at han ville på mission, endnu før han blev døbt. Han har sagt om sin omvendelse: „Jeg blev inviteret med til en aktivitet i Kirken af nogle venner, og det imponerede mig virkelig. Jeg begyndte at læse i mine egne skrifter, og jeg vidste at jeg ville være missionær og fortælle alle og enhver hvad der står i disse bøger. Jeg blev døbt hurtigt efter, og nu glæder jeg mig til at komme på mission."

Det er naturligvis ikke altid noget let skridt at tilslutte sig Kirken. Det sker ofte at forældre, venner og søskende ikke forstår det. „Det sværeste er at forklare sine venner hvorfor vi holder visdomsordet," sagde Llissel Ventura, „mange her ryger, drikker og bruger narkotika. De driller os ofte. Men jeg drikker bare orangejuice og jeg er lykkelig."

Luis Esinal har fundet en interessant måde at klare kammeraternes pres på. „Jeg kender nogen, som har nogle vaner de gerne vil slippe af med," siger han, „men de tror ikke at der er noget som kan hjælpe dem. Jeg prøver at gøre mig gode venner med dem, og få dem med i Kirken. Nogle kommer ikke igen, men andre bliver ved med at komme og nogle af dem bliver medlemmer."

Overalt i Den Dominikanske Republik kan man finde unge mennesker, som på den måde længes efter at nå ud til andre. Når man spørger dem hvad de ønsker at den øvrige verdens unge medlemmer skal vide om dem, svarer de dominikanske unge:

„Sig at vi elsker dem. Vi vil gerne møde dem en dag."

„Sig til dem at vi alle er på samme hold."

„Sig til dem at vi synes at det er *bien chevere*, pragtfuldt at være medlem af denne kirke."

„Sig til dem at Kirken er meget betydningsfuld i vort liv. Vi er måske på nogle måder anderledes end andre unge sidste dages hellige, men vi har alle de samme mål og drømme."

„Sig til dem at vi ved at kirken er sand og at Gud elsker os allesammen. Frelseren har gjort noget forunderligt for os – han betalte for vore synder. Han har givet os lys, og vi forsøger at lade vort lys skinne, så vore omgivelser også kan se det."

Kristi Lys. Det er det som de dominikanske unge seminarelever kan „se" ved, selv om det elektriske lys går ud. Det er det, som får dem til at genkende sandheden når den præsenteres for den. Det er det, som gør dem ivrige efter at udføre en mission og hjælpe deres venner. Dette lys er olien på deres lamper og det hjælper dem til at opbygge en troens republik. □

Som de nu stirrede
op imod Himmelen, medens
han fo'r bort, se, da stod der
hos dem to mænd i hvide klæder,
og de sagde: ,,I galilæiske mænd,
hvorfor står I og ser op imod
Himmelen? Denne Jesus, som er
optaget fra jer til Himmelen,
han skal komme igen på sammen
måde, som I har set ham
fare til Himmelen.
(Ap.G. 1:10–11.)

